Bellvitge ART 1989 2005

Bellvitge Hospital

Institut Català de la Salut

Presentació

15

És per a tots nosaltres un orgull i una satisfacció poder celebrar els primers 15 anys de Bellvitge Art.

La sala d'exposicions Bellvitge Art de l'Hospital Universitari de Bellvitge és un projecte pioner a Europa, adreçat als usuaris i familiars que vénen a l'hospital, que ofereix un espai de promoció cultural tant per als professionals de l'hospital com per als artistes de l'Hospitalet.

En el nostre hospital tot el que fem, tot l'hospital en si mateix, "parla" de nosaltres. Tot comunica, tot transporta una imatge cap a les ments dels nostres usuaris. Per això, el fet que l'hospital decideixi reservar un espai per als diferents grups de creadors i artistes vinculats a l'hospital té un significat especial i fa que tots nosaltres incorporem una part d'aquesta sensibilitat a la nostra tasca diària.

Per tot plegat crec que és important recollir aquesta experiència en aquest llibre que presentem, i agrair l'esforç de totes aquelles persones que han fet possible la realitat de Bellvitge Art.

Dr. Pere Soley
Director gerent

La cultura cura?

La malaltia ens enfronta a una situació involuntària, però sobretot imprevista, on la vida de les persones es veu de sobte modificada en trobar-se separades del seu marc habitual de convivència per ser ingressades en un centre sanitari, en el qual han d'assumir dues noves realitats: aprendre a viure amb la malaltia i fer front a llargues hores de tedi. Per això, cada cop són més els hospitals que realitzen activitats culturals dins les seves instal·lacions, com un recurs recreatiu i pretext comunicacional que tendeix a fer la vida hospitalària dels malalts i els seus familiar més còmoda i confortable.

Amb el Projecte cultural Bellvitge Art no es pretén discernir sobre la relació malaltia i cultura, sinó reivindicar la cultura com una companyia necessària i beneficiosa per al malalt i perquè la pèrdua de la salut no sigui un motiu per perdre el dret d'accedir a la cultura.

Jaume Berengué
Bellvite Art

Bellvitge Art, 15 anys coneixent-nos

L'hospital fa de l'art teràpia, cultura, divertiment i participació

Inauguració de Bellvitge Art amb una *performance* del grup de teatre de l'hospital.

Corrien temps preolímpics plens d'optimisme i desenvolupament urbanístic. La remodelació de Barcelona i l'àrea metropolitana també va afectar el Baix Llobregat, ja que la construcció de les rondes i, en especial, l'ampliació de l'aeroport van ser de vital importància per activar l'avenç econòmic i industrial de la zona que enguany està en plena expansió. A l'Hospital Universitari de Bellvitge aquest entusiasme es va traduir, entre altres aspectes, en l'assoliment de la Universitat, després de molts anys d'esforços i, en la creació d'iniciatives extrahospitalàries com la inauguració d'una galeria d'art en el si de la qual s'han desenvolupat nombroses i innovadores propostes culturals durant aquests 15 anys de vida que acaba d'assolir.

Parlem, efectivament, de Bellvitge Art, que celebra el seu 15è aniversari fidel al seu objectiu primigeni d'apropar-se al seu entorn social i geogràfic més immediat com un equipament més de la comunitat i, fidel a la tradició humanística de l'activitat sanitària, de contribuir a la realització d'activitats culturals. Seguint aquest propòsit, es va inaugurar Bellvitge Art el 22 de desembre de 1989.

Aquests 15 anys de funcionament han permès canalitzar tant la producció del personal de l'hospital com la d'artistes forans d'interès, en especial, els veïns de la ciutat de l'Hospitalet. La galeria d'art no només ha incrementat l'oferta cultural al barri de Bellvitge, sinó que també ha ofert a l'usuari que ens visita una aproximació artística habitualment allunyada d'un centre sanitari. A més facilita l'organització d'activitats periòdiques complementàries a les estrictament hospitalàries que

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

15

afavoreixen el sentiment de pertinença dels professionals a l'organització com concerts, concursos de fotografia i de dibuix infantil o campionats esportius; i d'altres puntuals com la pintada del mur de l'heliport al 1992 o la I Jornada de Biblioteques per a Malalts als Hospitals a l'octubre de 1997.

La programació de la galeria d'art ha estat continuada durant aquests 15 anys de vida i s'han muntat 230 exposicions. La primera va ser una mostra d'obres cedides per l'avui desaparegut Centre d'Art Alexandre Cirici de l'Hospitalet i, per a l'ocasió, el grup de teatre de l'Hospital va fer una *performance* al•lusiva a les sales d'art. Ja des de la primera exposició, Bellvitge Art ha aparegut periòdicament en els mass media, ha generat notícies positives per a l'organització i s'ha alçat com un punt de referència per a altres hospitals que també compten amb sala d'exposicions.

Ara celebrem el 15è aniversari i ho fem mirant endavant, l'hospital esta immers en una profunda remodelació dels seus equipaments. Properament s'inaugurarà el nou edifici de consultes externes i després la construcció de la nova àrea quirúrgica, tot adaptant-nos a una demanda sanitària creixent. Ens trobem davant d'un període d'apostes de futur que, per a Bellvitge Art, passa per consolidar un projecte rigorós i il•lusionat en el camp de la cultura en l'àmbit sanitari. És un projecte que creix paral•lelament a les profundes transformacions del nostre entorn, amb el desenvolupament d'un pla urbanístic, hoteler, de convencions i equipaments esportius, que faran molt més confortable aquesta àrea de la ciutat

Per últim, cal mencionar el vistiplau encoratjador de la Gerència i l'esforç multidisciplinari que ha fet possible l'èxit de Bellvitge Art durant una dècada. També hi ha hagut un suport continu i constant de la Unitat de Comunicació i Atenció a l'Usuari, la Unitat d'Audiovisuals, el Servei Lingüístic, el personal de Manteniment i l'afany desinteressat i engrescador dels professionals de Bellvitge Hospital. Sense oblidar les col•laboracions puntuals de l'Ajuntament de l'Hospitalet.

Primera targeta de Bellvitge Art

Exposicions des de 1989

Exposicions col•lectives d'artistes de l'hospital	**45**
Exposicions individuals d'artistes de l'hospital	32
Exposicions col•lectives d'artistes forans	29
Exposicions individuals d'artistes forans	56
Exposicions temàtiques	68
TOTAL D'EXPOSICIONS	230

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Diversos indrets
per a la galeria d'art

El primer lloc on es va instal•lar Bellvitge Art, durant un parell d'anys, va ser en un edifici annex a l'hospital, de la cafeteria exterior per als usuaris. L'espai estava en desús i es va habilitar perquè era un indret ideal per poder allotjar una sala d'exposicions. Al cap de poc temps Bellvitge Art va deixar l'edifici per instal•lar-se dins de l'hospital i va cedir l'espai a la Fundació August Pi i Sunyer.

Un cop a l'interior de l'hospital la galeria es va ubicar al passadís que va del vestíbul a la sala d'actes. Llavors aquest espai era adjacent a la cafeteria del personal. Quan van traslladar la cafeteria a la planta soterrani i es va condicionar l'espai per ubicar-hi serveis administratius i de suport, Bellvitge Art va passar al vestíbul principal de l'hospital, on va romandre des de l'estiu de 1996 fins a l'octubre de 1997.

Finalment, la sala d'exposicions es va traslladar a l'ampli passadís que connecta la torre de l'hospital amb Consultes Externes i que, a més, és la sala d'espera dels laboratoris i del Servei de Diagnòstic per la Imatge. El nou indret es va obrir el 10 d'octubre de 1997 coincidint amb la I Jornada de Biblioteques per a Malalts als Hospitals. A la Jornada hi va participar, entre altres personalitats de la cultura, el dibuixant Antonio Fraguas Forges, que va encisar tothom amb el seu encant i la seva enginyosa i característica comicitat. Aprofitant la visita de l'humorista es va inaugurar la nova sala d'art amb una exposició dels seus punxats i irònics acudits mèdics. Així, la inauguració del nou espai de Bellvitge Art va ser multitudinària i un excel•lent auguri per al seu futur.

Primer espai de Bellvitge Art

Visita de l'aleshores conseller de Sanitat, Xavier Trias

Quan la sala d'art es trobava al vestíbul principal de l'hospital

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Al llarg d'aquests 15 anys s'han programat moltes i variades exposicions. Algunes han esdevingut, pel seu contingut o per l'èxit obtingut, mostres temàtiques amb una presència periòdica a Bellvitge Art. D'aquestes exposicions cal destacar-ne les següents:

Mostra d'autors de l'hospital
Trampolí d'artistes

La segona exposició que es va realitzar a Bellvitge Art, del 2 al 23 de febrer de 1990, va ser la Mostra d'autors de l'hospital a la qual es van presentar més de quaranta obres de diversos professionals realitzades en tècniques vàries: dibuix, oli, pastel, acrílic, aquarel•la... L'èxit de la iniciativa va fer repetir l'exposició any rere any i el mes de novembre d'enguany se n'organitzarà la quinzena edició.

Aquesta mostra és l'exposició temàtica més important de la sala d'art i durant aquests 15 anys hi han participat un gran nombre de professionals com personal de manteniment, zeladors, metges, diplomats d'infermeria, auxiliars de clínica, directius, administratius... Fins i tot, aquestes exposicions han estat per a alguns dels artistes de l'hospital un trampolí per començar a cotitzar-se a l'alça en el mercat de l'art i esdevenen l'anhel dels marxants més desempallegats. Aquest reconeixement artístic ha portat a molts d'ells a presentar exposicions individuals, al marge de la mostra col•lectiva, no només a Bellvitge Art, sinó arreu de Catalunya, de l'Estat espanyol i, en algun cas, fins i tot de l'estranger.

Grup d'artistes de l'hospital

Segona i darrera targeta de la Mostra d'autors de l'hospital

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

15

Mostra d'autors del barri

Un apropament prioritari

El 1990 es va organitzar la primera exposició de la Mostra d'autors del barri, en la qual un grup registrat com a Associació d'Artistes de Bellvitge van exposar les seves creacions, majoritàriament olis realistes i figuratius. Aquestes exposicions permeten apropar l'hospital al seu entorn més immediat dins d'un marc cultural i creatiu. Aquest procés d'aproximació és un dels principals objectius de Bellvitge Art. Dins d'aquesta dinàmica també s'han exposat, en diverses ocasions, les mostres dels artistes de l'Ateneu de Cultura de l'Hospitalet; el novembre de 1990 la Mostra d'arts diverses de l'Hospital de la Creu Roja de l'Hospitalet; i, el 1994, es va exposar l'exposició col•lectiva del CAME, Cercle d'Artistes Mans d'Esplugues.

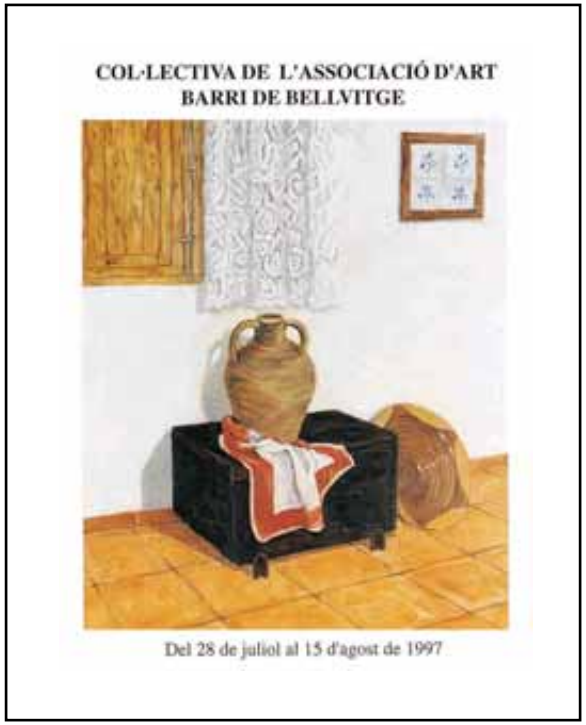

Esport

Mens sana in corpore sano

També en el marc de Bellvitge Art s'han organitzat durant aquests anys diverses activitats esportives, com els campionats de futbol sala i de tennis o la coordinació per participar a la Cursa Atlètica de la Sanitat Catalana, que organitza l'Hospital Universitari Germans Trias i Pujol. La galeria d'art és fidel a la coneguda màxima de mens sana in corpore sano. I encara més a aquella que diu que el que és realment important és participar, tot gaudint del moment de trobada, després de mesos d'una acurada preparació

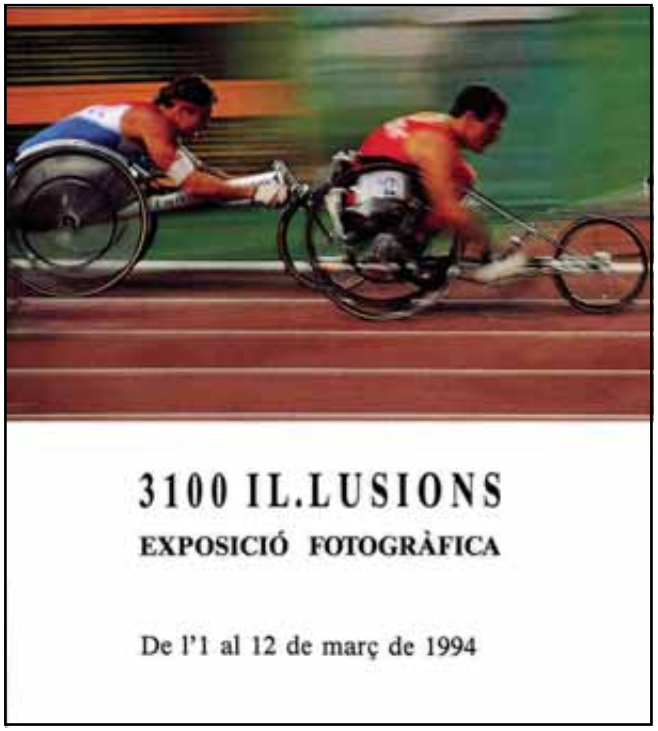

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Guixant el guix

El guix com a mitjà de creació

Del 14 al 25 de juny de 1993 es va veure a Bellvitge Art una insòlita i curiosa exposició: Guixant el guix. La mostra, a primer cop d'ull, podria tractar-se d'una exposició d'homenatge a George Segal, mestre de les figures d'escaiola en el marc del Pop Art, o d'una mostra de Body Art, però no era res d'això; a Guixant el guix, el guix transcendia l'efímera utilitat terapèutica per manifestar-se com un mitjà de creació. Així, es van exposar centenars de grafits estampats en guix com una divertida mostra d'afecte de familiars i amics envers la persona que va "patir" un guix en un braç, una cama o en alguna altra part del seu cos.

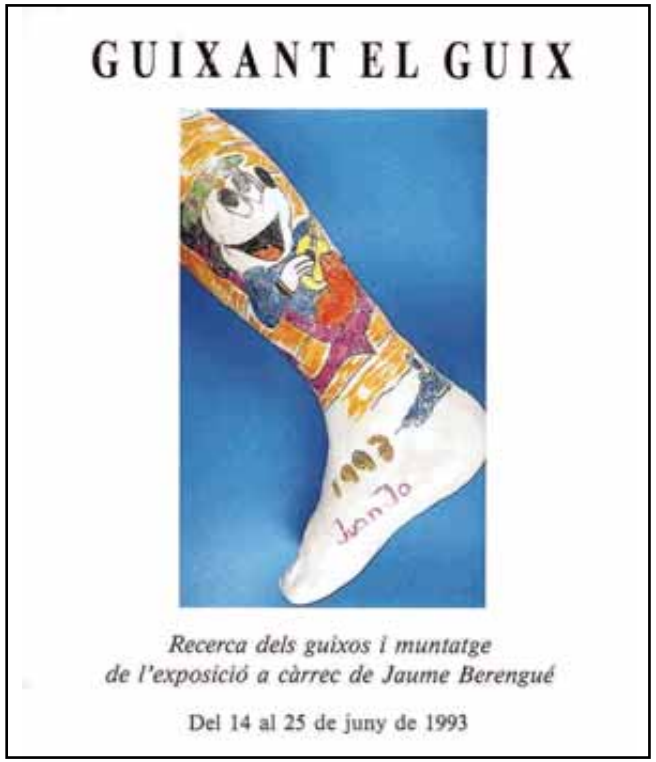

El 1997, del 19 d'agost al 19 de setembre, Guixant el guix va tornar a Bellvitge Art. En aquesta ocasió predominaven els grafits de temàtica esportiva, els dibuixos de personatges infantils i un bon grapat d'acudits. Tots els dibuixos rememoraven un peculiar art rupestre tenyit de comicitat. La mostra va tornar a ser un èxit. Sens dubte, no hi ha millor indret per exposar aquestes singulars manifestacions artístiques que un hospital.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia
Pintant a l'hospital

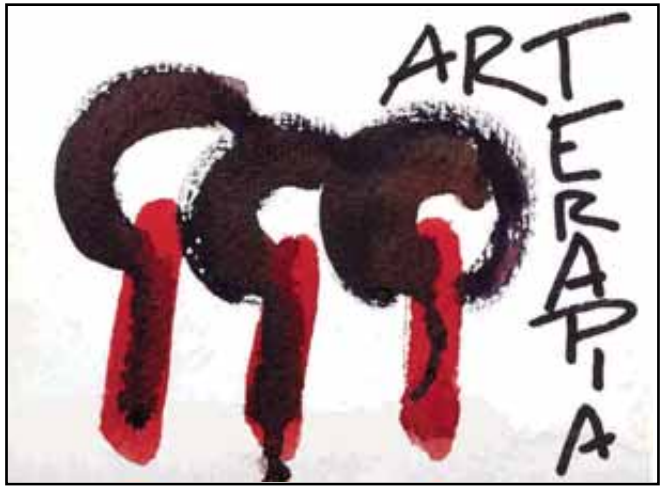

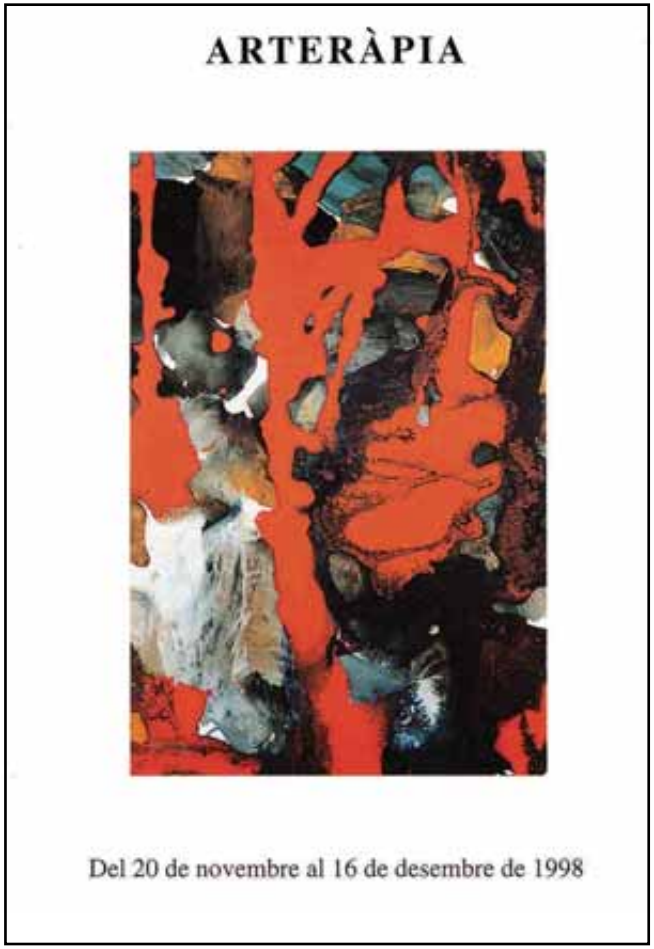

A la Unitat de Deshabituació i Desintoxicació (UDD) de la CSUB, l'equip d'infermeria va iniciar amb els pacients ingressats una sèrie d'activitats dins de la teràpia com treballs manuals i artístics per calmar ansietats i angoixes. L'objectiu d'aquests treballs és desenvolupar l'autoestima dels pacients que segueixen un tractament de deshabituació. Els treballs es van presentar del 3 al 18 de març de 1992 a Bellvitge Art com a Arteràpia i sota el lema Pintant a l'hospital.

Sis anys més tard, del 20 de novembre al 16 de desembre de 1998, es va repetir l'experiència de mostrar de nou aquesta producció artisticoterapèutica de la UDD. En aquesta ocasió, es van exposar, a més de pintures, argiles i collarets realitzats amb pasta de modelar pintada i envernissada. L'exposició va tenir un gran ressò als mitjans de comunicació i la majoria de les peces van trobar entusiastes compradors.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Sibaritisme i prevenció boletaire

A primers de novembre de 1993 es va exposar una sibarita exposició sota el lema de Bolets, recerca, gastronomia, curiositats... per a boletaires convençuts i altres esperits curiosos. La mostra es va realitzar amb el suport d'una organització fictícia: l'Associació Inestable Amics dels Bolets de la CSUB. La iniciativa tenia una doble finalitat; d'una banda, divulgativa per als que s'inicien en aquesta pràctica de recollir bolets i, de l'altra, sanitària en relació amb la dietètica i la prevenció de possibles intoxicacions alimentàries a l'hora d'ingerir determinats tipus de bolet.

Del 1994 al 1996 es va repetir l'exposició, però amb una novetat: la incorporació de filatèlia, que reflecteix icònicament el món del bolet. L'Associació Inestable Amics dels Bolets de la CSUB, paral•lelament a les exposicions, també organitza exquisits i selectes sopars micològics. Aquests sopars s'organitzen conjuntament amb els Amics dels Bolets de l'Hospital del Sagrat Cor i altres centres interessats per tal d'endinsar-se en la investigació culinària d'aquests apreciats fongs. Tota una lliçó de sibaritisme boletaire.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Temàtiques sanitàries

Un filó més creatiu del que sembla

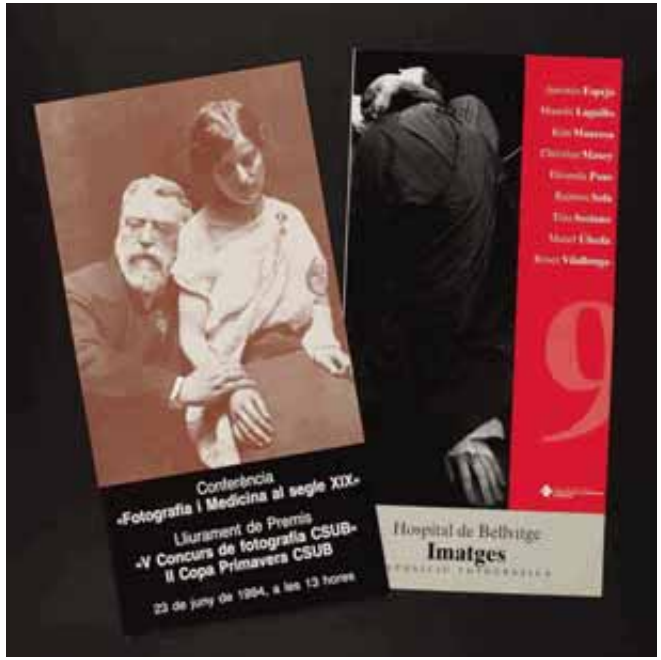

La galeria d'art en moltes ocasions ha abordat directament o indirecta el món sanitari. Acabem de parlar del guix com a suport de creació, de la iniciativa Arteràpia amb pacients en procés de deshabituació i de la prevenció d'intoxicacions per bolets. Cal afegir l'exposició El paper assecant i la ploma estilogràfica, al setembre de 1995, quan esdevenien un suport publicitari de productes farmacèutics. Les peces, majoritàriament dels anys quaranta, eren enginyosos reclams publicitaris de fórmules magistrals, medicaments miraculosos o de receptes pròpies de farmàcies i petits laboratoris. Destaca també la mostra Vins Medicinals: Etiquetes, una singular recopilació d'un centenar d'enganxines de vins curatius que es van exposar a l'agost de 1996. Aquests productes, que normalment s'obtenien a les farmàcies, si no tenien un efecte benefactor per a la salut almenys alegraven la vida.

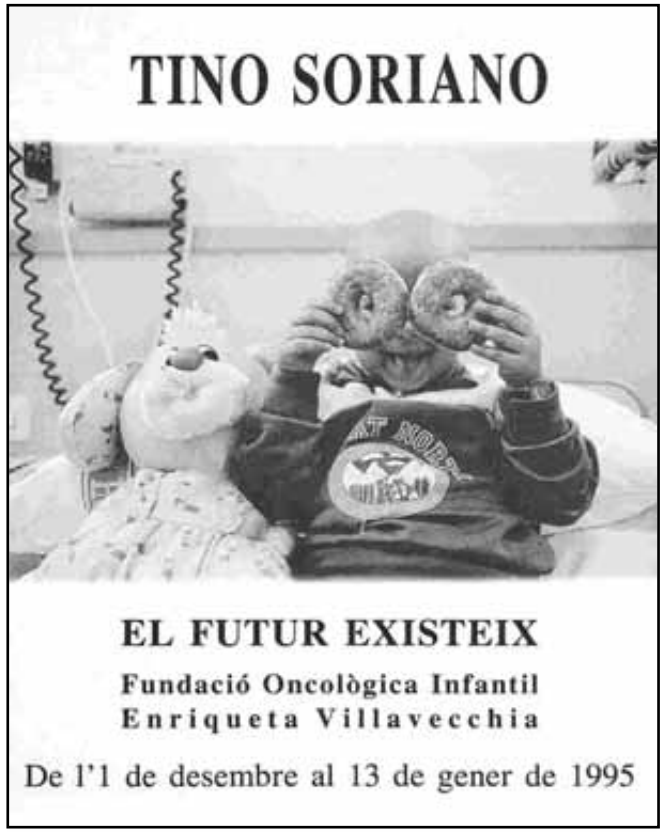

El fotògraf Tino Soriano ha exposat en dues ocasions a Bellvitge Art. La primera va ser a la primavera de 1991 i reflectia l'activitat assistencial sota el títol L'art de curar. La segona exposició reflectia la vida dels nens en tractament oncològic des d'una perspectiva tendra i esperançadora.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

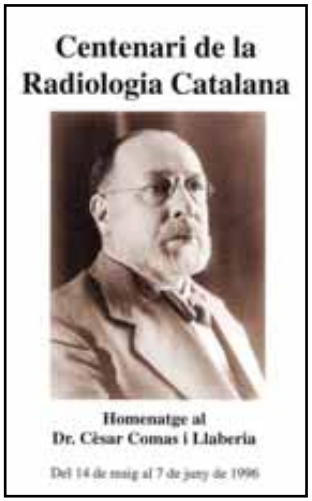

També el 1996 es va organitzar l'exposició Centenari de la radiologia catalana amb l'objectiu de celebrar els 100 anys de la radiologia al nostre país a través de la figura del doctor i fotògraf Cèsar Comas i Llaberia (Barcelona 1874-1956). Aquesta mostra era especialment significativa perquè el muntatge el van realitzar els alumnes de disseny de l'escola IB Mercè Rodoreda de l'Hospitalet.

Inauguració de la mostra Fotogràfica amb el senyor Manuel Jovells, director de l'ICS

Al juny de 1999, es va exposar la mostra fotogràfica Anem més enllà, que reflectia l'assistència sanitària completa, des de les patologies més complicades als problemes més petits, en què intervenen els professionals de l'Institut Català de la Salut (ICS).

La mostra és de caràcter itinerant i ja ha estat en diversos indrets de Catalunya.

Amb col•laboració de l'Associació de Familiars d'Alzheimer al Baix Llobregat, al setembre de 2000, vam gaudir de la mostra en primera persona de la fotògrafa Cristina Molina, que ens presenta la problemàtica familiar i social d'aquesta malaltia, i, el mateix 2000, Amadeu Olivares presenta l'exposició La màquina humana, una proposta visual que des de la ironia relaciona la ciència mèdica i la seva finalitat: el coneixement i el benestar de les persones, tot recordant els inicis del Renaixement, investigadors i pintors col•laboraven en la representació de l'anatomia humana, donant lloc a la il•lustració científica, com eina necessària per a la difusió del saber mèdic.

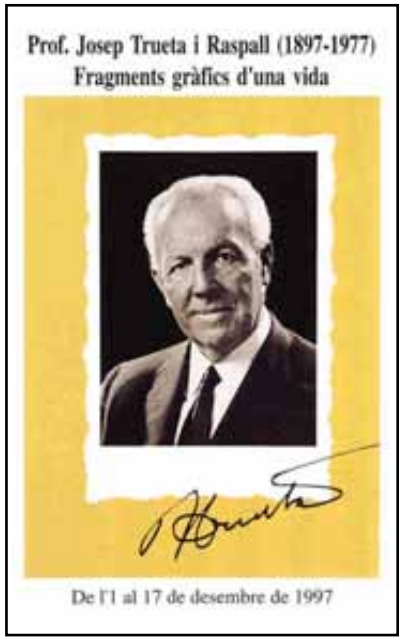

Al 2002, vam gaudir d'una magnífica col•lecció de calendaris de mà de temàtica mèdica força interessant.

Presentació

15 anys coneixent-nos

- Diversos indrets per a la galeria d'art
- Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques
- Mostra d'autors del barri • Esport
- Guixant el guix
- Arteràpia
- Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...
- Temàtiques sanitàries
- El món, s'ha fet petit.
- Cultura a la mà.
- No perdis el punt
- Ex-libris
- Te'n recordes?
- L'humor • La fotografia, un art emergent.
- Concursos
- Concerts
- L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

15

El món, s'ha fet petit.

La globalització a Bellvitge Art.

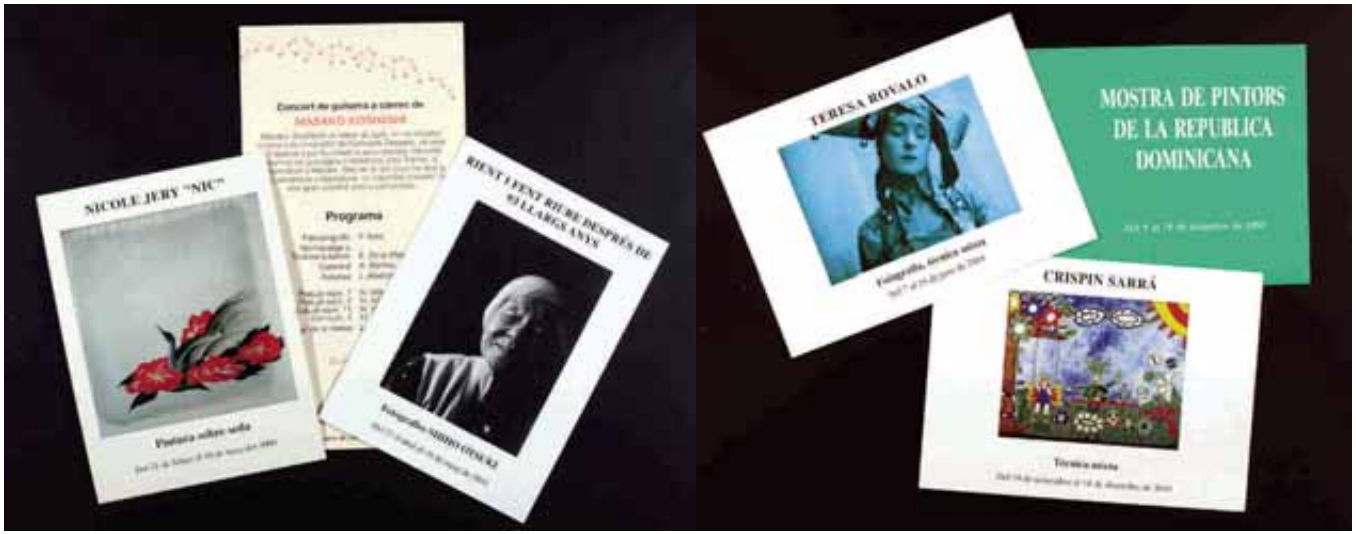

És divertit i arriscat preparar una exposició mantenint contacte amb l'artista via correu electrònic. Al 2000, la francesa Nicole Jery Anic va presentar una exposició de pintura sobre seda, amb una forta influència oriental, va resultar sorprenent.

Per Sant Jordi de 2003, Masako Koshiishi va fer un concert de guitarra clàssica, va venir a estudiar guitarra espanyola i fa anys que és aquí aprenent i ensenyant aquest instrument; s'està convertint en una virtuosa.

Crispin Sarrá, artista plàstic a l'Havana, volia exposar al nostre hospital, i ho va aconseguir, tot i que ell no va poder estar a la inauguració, perquè no va aconseguir el visat per fer el viatge. Va presentar un costat imaginari de l'illa de Cuba en el qual les històries de la seva gent i els seus visitants semblen sorgir d'un somni plàcid, com plàcides van ser les fotografies de la seva àvia, que la japonesa Shiho Otsuki va presentar a l'exposició rient i fent riure

després de 93 llargs anys, una magnífica reflexió de la vellesa al Japó. Els pares de l'artista, pagesos il•lustrats d'una illa al sud de Tòkio, es van desplaçar a Barcelona per veure l'exposició i gaudir d'uns dies amb la seva filla.
Al 2004, Teresa Rovalo va preparar l'exposició d'olis abstractes de gran format quan impartia classes a la Universitat de Mèxic, va portar-los i un cop aquí va muntar-los de nou, i un altra sensibilitat va passar per la sala d'exposicions. Són curiositats, realment. Incessable fa uns anys. El món s'ha fet petit.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

15

Cultura a la mà.

Llibres per recordar.

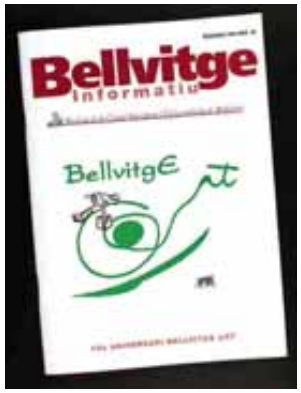

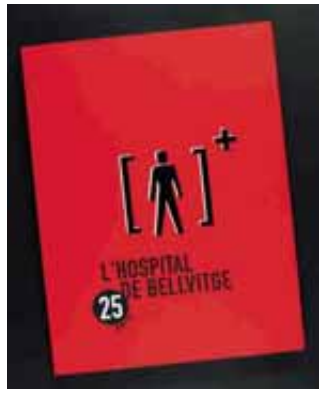

Art, llibres i exposicions moltes vegades van de la mà. Hi ha llibres que justifiquen una exposició, i exposicions que donen peu a buscar el complement d'un llibre per arrodonir un projecte expositiu amb voluntat de permanença. En motiu de la celebració del 25è aniversari de la inauguració de l'hospital, es va editar un llibre, meitat història meitat fotografia, de famosos i reconeguts professionals com Manolo Laguillo, Antonio Espejo, Elisenda Pons, Raimon Solà, Chistian Maury, Tino Soriano, Roser Vilallonga, Kim Manresa, o Manel Úbeda. El Hi eren, hi són, de Lau Peray, un treball pensat per fer un homenatge a les persones de l'Hospitalet de 75 anys, dins la celebració dels 75 anys de ciutat. Un interessant catàleg de l'exposició Imatges d'un temps d'Alfonso Foradada, amb la qual es va participar en la primavera fotogràfica de 2002, i darrerament, Postals de Manresa, imatges per a la història, del col•leccionista Joan Vila-Masana, amb uns texts interessantíssims, que va esdevenir una meravellós full de ruta per a qualsevol col•leccionista que tingui interès pel material del qual disposa i tenir-lo adequadament documentat, catalogat, coneixent característiques de l'edició, impressió, tipus de paper, tècnica, que fa d'aquest material un eina valuosa per a estudiosos i erudits, i perquè reflecteix un temps i un país com diu la cançó.

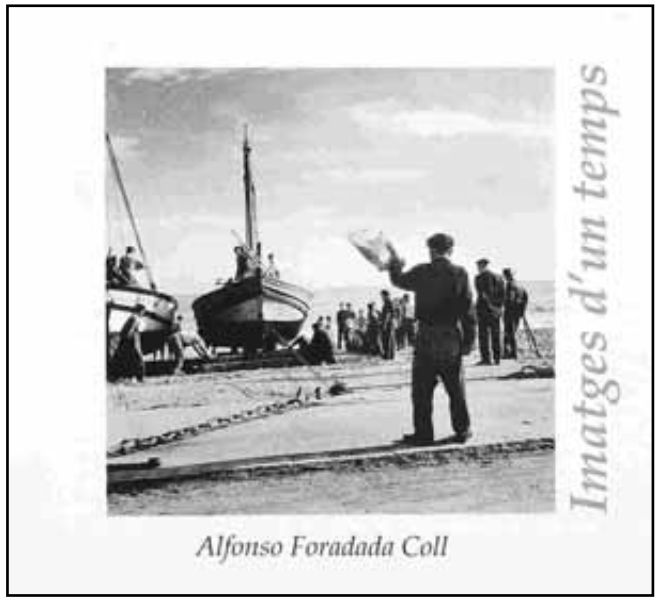

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

No perdis el punt

Punts de llibre

El setembre de 1993, Bellvitge Art va inaugurar una exposició de punts de llibre sota el lema No perdis el punt. La mostra va reunir més de 300 punts de llibre dels més diversos materials com ara fusta, cuir, teixit, papir o metall. L'exposició també va servir de plataforma per presentar la Guia de préstec de llibres per als pacients de l'hospital. La guia era un tríptic que es lliurava als malalts ingressats amb el qual s'explicava com aconseguir un llibre de la Biblioteca de l'usuari. Actualment, aquesta informació és a la Guia del pacient.
No perdis el punt va tornar a Bellvitge Art del 2 al 27 d'agost de 1999. L'exposició va reunir un gran nombre de punts de llibre de diversos formats, materials i països, que van des d'autèntiques obres d'art fins a formats de cartó reciclat. Aquests petits estris ens ajuden a no doblegar l'angle d'una pàgina en la qual aturem la lectura o a no deformar la solapa de la coberta. Si el punt de llibre és una petita joia d'art, amb tota seguretat, la lectura esdevindrà irresistible.

El punts de llibre, s'utilitzen normalment com a suport publicitari. Conjuntament amb el Servei de Normalització Lingüística, s'han editat dues sèries de trencaclosques que s'han lliurat quinzenalment. La imatge és una magnífica fotografia aèria de l'hospital, del fotògraf Manolo Laguillo i d'una fotografia de material quirúrgic de Raimon Solà,i, al seu revers, cada punt de llibre conté un seguit de paraules que s'utilitzen incorrectament tot remarcant la seva forma ortogràfica correcta. Cada punt de llibre correspon a un servei o especialitat mèdica i la seva bona acollida resulta engrescadora.

Punts de llibre de Bellvitge Art editats durant aquests 10 anys

Punts de llibre de Normalització Lingüística

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

ex-libris

Llibres amb acreditació de pertinença

En tres ocasions, Bellvitge Art ha presentat exposicions d'*ex-libris.* La primera va ser a l'estiu de 1994 i s'hi van poder veure més de 40 d'aquests estris bells i tristament en desús que el propietari d'un llibre estampa al revers de la tapa per acreditar-ne la pertinença. Malauradament no es va poder exposar, per problemes tècnics i de negociacions amb el Museu Britànic de Londres, l'ex-libris del faraó Amenofis III, datat al segle XV aC, que és considerat el més vell del món. Malgrat l'absència, l'exposició va ser tot un èxit.

Normalment, a l'hora de dissenyar un ex-libris, es pensa en un dibuix que tingui alguna relació amb el seu propietari. La segona exposició d'aquests estris indispensables per a lectors àvids trencava aquest propòsit perquè era monogràfica, només d'*ex-libris* de Sant Jordi. Així a la primavera de 1996 van arribar a la sala d'art nombroses imatges del característic cavaller a cavall arremetent amb la seva llança contra un drac que gargallejava foc. Evidentment l'exposició va coincidir amb la diada de Sant Jordi.

Tampoc a la tercera exposició, realitzada també a la primavera de 1997 coincidint amb Sant Jordi, es van poder exposar els ex-libris realitzats per encàrrec per genis com Picasso, Dalí, Toulousse-Lautrec o Tàpies. Aquest cop les negociacions van arribar a bon port, però no s'hi van incloure perquè, dissortadament, la mostra era monogràfica d'ex-libris mèdics. L'exposició era una part de la col•lecció privada del Dr. Gian Carlo Torre, bolonyès de naixement i col•leccionista incansable d'*ex-libris* de caire sanitari.

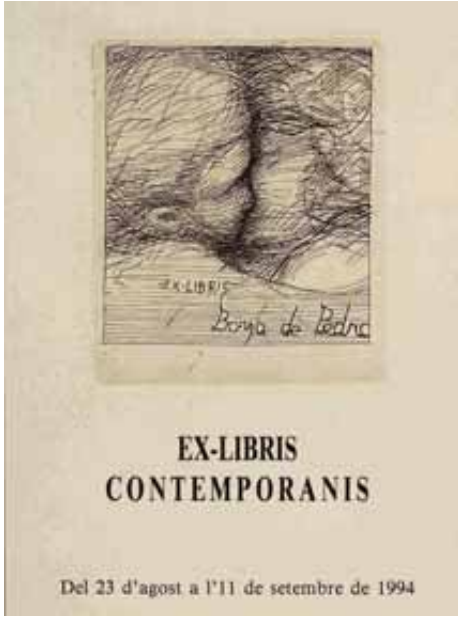

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Te'n recordes?

The way we were...

A l'octubre de 1995 es van exposar quasi cent fotografies, la majoria esgrogueïdes, després d'una àrdua recerca arqueològica de polseguera per baguls, golfes i fons d'armari, de professionals de l'hospital disfressats d'almirall, monja, frare o de rigorosa etiqueta alternativa. El quid de la qüestió era reconèixer qui eren aquells nens i nenes que apareixien en les imatges. Evidentment estem parlant de fotografies de primera comunió que, totes plegades, a Bellvitge Art van esdevenir una curiositat molt més que interessant per a qualsevol papparazzi a la recerca de material inèdit.

L'experiència es va repetir del 26 de maig al 7 de juny de 1997, però aquest cop es van exposar fotografies d'escola. Les imatges mostraven infants forçadament somrients voltats d'una escenografia pretesament cosmopolita i erudita, d'enormes mapamundis, solemnes boles del món i munts de llibres sospitosament ordenats. Un ventall d'estampes que entrecreuaven la nostàlgia amb la naftalina i vistes des d'avui despertaven, aquest cop, somriures gens forçats.

Al febrer de 2001 es va presentar Te'n recordes quan el servei militar era obligatori?, una exposició en què un bon nombre de professionals de l'hospital ens ensenyaven les seves millors armes, encara que, de vegades, era pelant muntanyes de patates a la cuina, en un moment en què el servei militar deixa de ser obligatori. És un bon moment per recordar, mitjançant fotografies, que tantes vegades han passat per la mà, aquest passat recent del qual tantes vegades es parla. Veure-les juntes, evoca velles "guerretes" del tot irrepetibles.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

L'humor

Rialles d'autocrítica

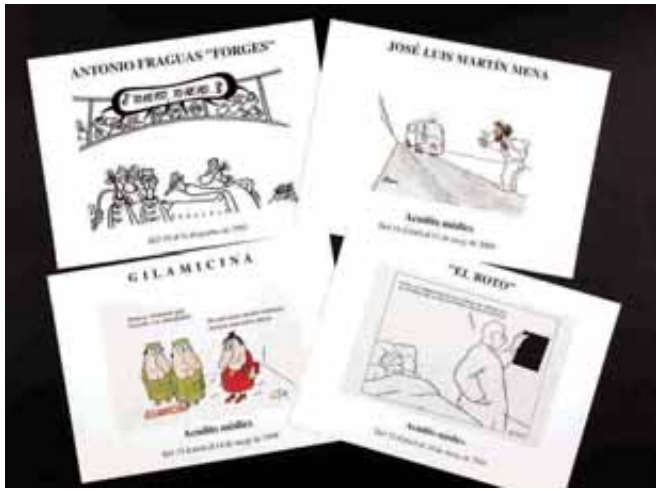

Els acudits de temàtica sanitària són una excel•lent manera d'acceptar l'autocrítica i fer-ho amb una rialla. A Bellvitge Art s'han exposat les vinyetes mèdiques d'un seguit de grans humoristes que desenvolupen la seva tasca diària a grans diaris de difusió nacional. L'octubre de 1997 va arribar la mirada irònica del món hospitalari que reflecteixen els acudits mèdics de Forges. L'humorista va assistir a la inauguració i també va participar en les primeres jornades que es realitzaven a l'Estat espanyol sobre biblioteques i malalts realitzades a la CSUB dins del marc del XXVè aniversari de l'Hospital. Antonio Fraguas "Forges" es va posar tothom a la butxaca.

Un any més tard, el 1998, va arribar a la sala d'art la comicitat característica de Jaume Perich (Barcelona, 1941-1995) i els seus acudits mèdics publicats a la revista Jano. El material que es va exposar era original i es va inaugurar per Sant Jordi conjuntament amb un concert de jazz per fer Sant jordi amb humor, música i una rosa. A la primavera de 1999, la galeria d'art va gaudir de les vinyetes còmiques de Gila. Els acudits, en aquest cas, no reflectien els seus monòlegs impossibles al telèfon sinó una comicitat irònica i alhora sòbria del món sanitari. El Sant Jordi del 2000 ens va portar l'humor inconfusible de "El Roto", una manera de veure el món diferent i que a més dels acudits mèdics també pren un caire més social i reflecteix la seva preocupació per un món ecològicament més sostenible. Després, Mena, un clàssic amb molts anys de trajectòria professional, ens va oferir un humor amb aparença senzill, tendre. Els seus dibuixos il•luminats a l'aquarel•la tenen una força que mou muntanyes. Al 2002 , "Maikel" ens va donar l'ocasió de veure la pàgina que de fa anys presenta a El Jueves setmanalment: les aventures del seu metge preferit amb un hospital imaginari de paper colorejat, que manté la seva plaça tot i

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

que el temps passa per a tothom. Eneko las Heras "Eneko", al 2003, ens va portar el seu humor atemporal que sorgeix de la notícia diària, de la seva capacitat per recollir en una sola vinyeta tot un seguit de problemàtiques complexes, que són capçalera de diari dies i dies: Finalment, Lluïsot, un humorista jove i viatger, va exposar a Bellvitge Art un seguit d'acudits fets enmig de prolongats viatges per l'Índia, un país del qual està realment enamorat i del qual sembla que en treu tota la seva inspiració.

L'humor és, moltes vegades, un parèntesi a tota aquesta vida moderna plena de presses, i, a l'hospital, a més, permet desconnectar uns instants de l'angoixa i la incertesa que produeix la malaltia pròpia, d'un familiar o de persones amb les quals ens sentim properes.

La fotografia, un art emergent.

Instants per ensenyar i recordar.

Darrerament, hem pogut veure com el nombre d'exposicions de fotografia ha tingut un creixement exponencial. Molts factors ho han fet possible, una millor qualitat de vida, més viatges de llarga durada, major interès per l'art, un abaratiment del processos de revelat, amb la possibilitat de fer grans formats, a un preu assequible, és a dir hem passat del mític revelat manual, casolà, íntim, fent millores progressives i aprenent de l'error cada dia, a un procés industrial que ens garanteix una qualitat / preu molt raonable.

És possible, finalment, que molts recordeu encara l'interès de fer un revelat ràpid en tornar d'unes vacances o en acabar un carret d'un esdeveniment especialment interessant, per veure com ens havien quedat les fotografies, ara amb les noves càmeres digitals, en fer la fotografia comprovem si ens agrada, si no, la repetim a l'instant, a més tenim la possibilitat de millorar-la asseguts a casa davant l'ordinador, fins a aconseguir el resultat desitjat. Felicitem-nos dels avenços tecnològics, tot gaudint de millors fotografies cada dia.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

15

Concursos

Estimulant el sentiment de pertinença

El Concurs de Fotografia de la CSUB va néixer l'any 1990 per a tot el personal de l'hospital, i el mes octubre de 2005 arribarà a la catorzena edició. En l'àmbit científic, l'ús de la fotografia és una pràctica quotidiana i els professionals que s'hi dediquen estan molt familiaritzats amb aquesta tècnica. Per a aquests, la càmera de fotografies esdevé, en el seu temps d'oci o de vacances, una companya inseparable. Per això, Bellvitge Art realitza aquest concurs per evitar que aquest material quedi inèdit i així poder gaudir-ne tots. A l'hora de lliurar el premis s'organitza una conferència de temàtica fotogràfica, a càrrec de reconeguts fotògrafs, amb l'objectiu que els professionals de l'hospital puguin ampliar els seus coneixements i millorar la seva tècnica.

El Concurs de Dibuix Infantil de la CSUB també va néixer el 1990. Hi poden participar tots els fills i néts dels treballadors de l'hospital; enguany se'n farà la quinzena edició. L'objectiu és estimular la creativitat de la quitxalla i permet realitzar una jornada festiva, pels volts de Nadal i en companyia del Pare Noël. És, a més, una diada social en la qual gaudim d'una oportunitat immillorable per tal que els nostres fills es coneguin i comprovar de primera mà tot l'anecdotari que en el decurs de l'any hem compartit, en molts moments de descans, en l'anar o venir de la feina, en fer el canvi de torn o com a llarg tema de conversa en un menjar de comiat a companys que es canvien de feina o es jubilen.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

15

Concerts

Gaudint de la música

La iniciativa d'organitzar concerts a l'hospital va néixer en el si de la sala d'exposicions amb la finalitat de facilitar una plataforma de difusió a tots els virtuosos de l'hospital i apropar la música a l'àmbit hospitalari. Una de les màximes de Bellvitge Art és esdevenir fidel a la tradició humanística de l'activitat sanitària contribuint a la realització d'activitats culturals. I la voluntat de programar i gaudir de música a l'hospital respon a aquest objectiu.

Periòdicament s'organitzen dos concerts anuals que tenen una gran acceptació entre els professionals de l'hospital. El primer es realitza per la Diada de Sant Jordi, per celebrar-la no només amb una rosa, sinó també amb música. El segon s'organitza a finals d'any. Habitualment, són professionals del nostre hospital

els que ens ofereixen aquest concerts; d'altres, petits grups de música de cambra o jazz. Al Sant Jordi de 2002, la guitarrista japonesa Masako Koshiishi ens va oferir un interessant concert de música clàssica, que va fer les delícies d'un públic exigent, i, fa poc, amb motiu del concert de cloenda del 15è aniversari de la sala d'exposicions, Joan Manuel Verge Monedero va interpretar al piano el concert "15 anys, 15 peces musicals" . Una mostra de les seves darreres composicions, moltes d'elles creades per a l'ocasió, que, a més es va acompanyar d'imatges relacionades amb l'hospital i l'activitat de la sala d'exposicions. Va ser un audiovisual amb sessió doble que va assolir un èxit notori.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

L'èxit d'un projecte cultural

Amics de Bellvitge Art

Certament, 15 anys és un temps relativament curt per acreditar la consolidació definitiva d'un projecte cultural, però estem parlant d'una iniciativa de cultura en un àmbit sanitari. Si bé en altres hospitals també s'està treballant en aquesta línia, passats aquests 15 anys, Bellvitge Art és l'únic projecte cultural dins d'un hospital a l'Estat espanyol amb una programació ininterrompuda de reconegut prestigi, amb l'assistència periòdica de personalitats de les arts i les lletres, amb presència constant en els "mass media" i amb un *background* acumulat ja de 15 anys d'experiència i 230 exposicions, una trentena de concerts, concursos de fotografia i dibuix infantil. Un còmput final que augura una llarga vida a Bellvitge Art.

Amb motiu del 10è aniversari, es va institucionalitzar el nomenament d'Amic Honorífic de Bellvitge Art, a totes aquelles persones que han contribuït amb la seva presència i col•laboració a l'èxit de la sala d'art. Després, hem continuat fent amics i regalant caragols de vidre multicolor. Ens creiem afortunats per poder fer-ho, al temps que a tots els agraïm, un cop més, la seva solidària col•laboració.

Lluis Guilera
Jaume Berengué

Presentació

15 anys coneixent-nos

Diversos indrets per a la galeria d'art

Exposicions temàtiques que esdevenen periòdiques

Mostra d'autors del barri • Esport

Guixant el guix

Arteràpia

Bolets, recerca, gastronomia, curiositats...

Temàtiques sanitàries

El món, s'ha fet petit.

Cultura a la mà.

No perdis el punt

Ex-libris

Te'n recordes?

L'humor • La fotografia, un art emergent.

Concursos

Concerts

L'èxit d'un projecte cultural

Ho celebrem amb 15...

Concretament, 15 exposicions, en 15 dies, a les 15...

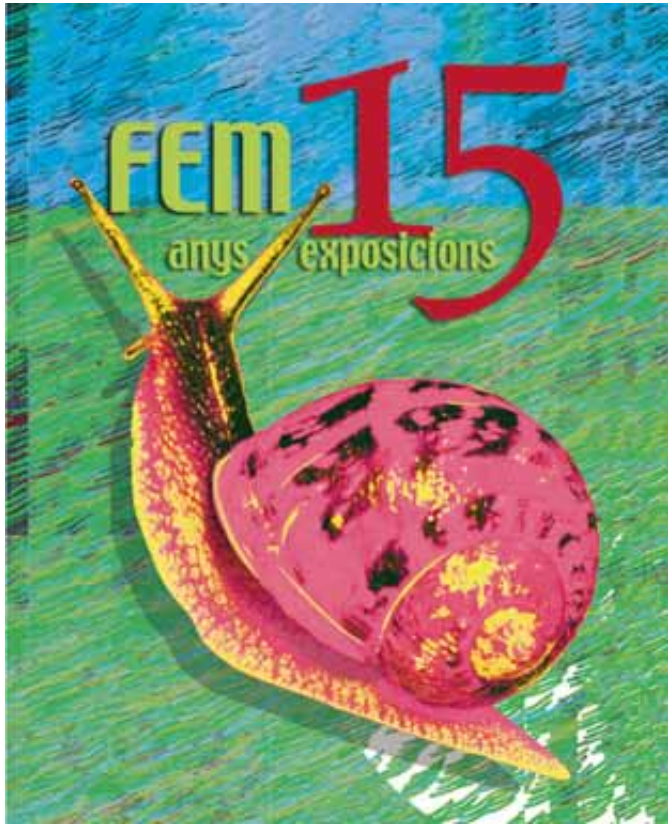

Tenim la sensació que el temps transcorre lentament. No obstant això, un dia, mires detingudament el calendari i t'adones que fa 15 anys que es va inaugurar la sala d'exposicions de l'hospital. Durant aquests anys, hem vist exposicions, concursos de fotografia i de dibuix infantil; hem sentit música; ens hem assabentat de grans curiositats i de petites anècdotes; hem fet moltes coneixences, dins i fora de la casa, i hem tingut la sensació que, mitjançant la cultura, ens apropem al nostre entorn, i que els pacients i familiars que vènen a l'hospital poden gaudir d'uns segons d'esbarjo sempre tan necessaris.

Per celebrar aquest aniversari, s'ha fet el que hem fet tots aquests anys: exposicions. Concretament, 15 exposicions, en 15 dies, a les 15... i, per a cada exposició, vam demanar la col•laboració literària a un seguit de professionals de la institució i foranis, per fer-les mès enriquidores. Se'ls va demanar un text curt, perquè com deia Gracian, “lo bueno, si breve, dos veces bueno” i realment l'experiència ha estat gratificant per a aquests creadors, com esperem que sigui entretinguda per a vosaltres, amables lectors.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d’artistes de la casa i foranis

Punt de Creu

Biblioteca de l’usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l’alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col.leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L’H. 15 restaurants

Alfons Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

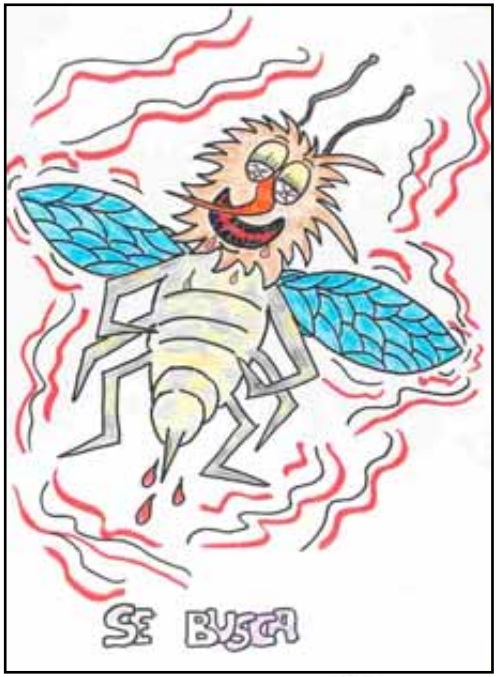

Art-teràpia

"Basado en hechos reales"

"Es mi caso, la historia de un triunfo y un fracaso. Calles donde el amor se convierte en un bien escaso. Nadie mira a nadie. Nadie dice ni pío. En pleno mes de agosto y yo siento tanto frío... y vacío, tío. La gente desconfía porque si eres legal te patean día a día; porque siempre tienen más los que menos se lo merecen; porque los cabrones ríen y los honrados padecen. ¿Por qué no puedo ser libre si no hago daño a nadie? ¿Por qué los que sí lo hacen siguen estando en la calle? Aquí es donde estoy yo protegido por los míos y sonrío cuando rebusco en mi memoria recuerdos de miseria, recuerdos de victorias, recuerdos de esa gente que por mí no dió ni un duro. Siempre le planté cara a aquel que quiso

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

patearme el culo. Escucha esta historia, es la historia de mis males. ¡Es mi historia ! “Basado en hechos reales”. Estas son las cosas que suceden en mi piel. Los días son breves ya lo sé. La vida se consume sin querer y esta es la vida que me tocó conocer. Las noches son tristes ya lo ves.

La realidad me puede y no se qué hacer. ¿Qué puedo hacer? Siempre es lo mismo, la misma calle, el mismo parque. Allá a lo lejos me miro en un espejo y siento que me hago viejo. El reflejo del sol en mis ojos duele, por eso me protejo, no dejo que me las cuelen. Dame un poco de tu tiempo, yo te doy un poco de mí con mis ojos. Cuento historias de cosas que ví.

Fantasmas del pasado echan su aliento en tu nuca. Envidiosos que se hacen llamar colegas ponen trampas, obstáculos, bolsillos vacíos que duelen cuando andas. Solo contra el mundo y sin nada que perder, con alma de vagabundo y aún con mucho por hacer para así no enloquecer, para así poder crecer.

Desahogarme en tus oídos es mi más grande placer. Algún día debo desaparecer y sé que es cierto que nadie hablará de mí cuando haya muerto. Pero tengo mi historia. Existen muchas iguales “Basado en hechos reales”

Estas son las cosas que suceden en mi piel. Los días son breves ya lo sé.

La vida se consume sin querer y esta es la vida que me tocó conocer.

Las noches son tristes ya lo ves. La realidad me puede y no se qué hacer. ¿Qué puedo hacer? Son ya treinta y dos años luchando contra todo, son ya treinta y dos años arrastrándome en el lodo. Intentando salir de esta realidad tan bruta; de esta vida tan puta. Te esfuerzas por combatirla y ¡ni se inmuta!.

Y nada cambia; los dias son copias unos de otros. Siempre teniendo poco, pero dando mucho. Considerado como un loco porque nunca escucho. Recordando personas, situaciones, lugares... Repasando mi vida “Basado en hechos reales”

Estas son las cosas que suceden en mi piel. Los días son breves ya lo sé. La vida se consume sin querer y esta es la vida que me tocó conocer. Las noches son tristes ya lo ves. La realidad me puede y... ¡¡ No se qué hacer !!. ¿Qué puedo hacer?”

by NACH SCRATCH

Escrito por José A.C. El Prat (Barna). Febrero 2004

Mi más sentido agradecimiento a la unidad UDD: doctor, enfermeras, auxiliares y a todos aquellos que con vuestro calor y vuestro apoyo desarrollais una labor inigualable.

¡¡ Gracias de todo corazón por ayudarnos a encontrar el camino !!

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d’artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l’usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l’alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L’H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

L'estratègia del cargol*

Quan la Mei Martínez, d'Audiovisuals va triar un cargol com a símbol de la Galeria Bellvitge Art, potser ja sospitava que per fer quallar una idea com aquesta al nostre centre, calia prendre molta paciència, no anar de pressa, i tenir sempre un lloc per arrecerar-se. En una paraula, calia ser com un cargol. O, si més no, fer servir l'estratègia del cargol. I així ha estat durant 15 anys. Ara, uns quants supervivents d'aquells dies hem aplegat una sèrie de treballs per honorar el Gran Cargol. Així que no patiu si veieu a la sala rastres de bava. És que el "bitxo" encara és viu.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

A causa de les banyes, aquest animalet (Hèlix Aspersa) no té bona imatge. Però cal dir que el cargol atresora múltiples qualitats. En primer lloc és hermafrodita. Neix, com aquell qui diu, amb la parella incorporada. No li cal, per raons òbvies, hipotecar-se la vida per aconseguir un lloc on viure. En el seu col•lectiu mai no es registren accidents mortals per excés de velocitat. Els cargols circulen tranquils, sempre ha estat així. Tenen, doncs, un seguit de característiques que afavoreixen una vida sense estrès, amb la qual cosa es pot afirmar amb una certa rotunditat científica que els cargols tampoc pateixen malalties coronàries. A més a més, com que la seva alimentació és totalment vegetariana, no han presentat, fins ara, cap cas de càncer. Tampoc hi ha cap biòleg que hagi descrit un cas d'explotació d'un cargol per un altre i, per tant, no podem documentar casos de jerarquies ni vassallatges. Els cargols són pistonuts. Sí, sí, d'acord que de vegades traspassen d'una manera atroç, en un plat i engolits per un aparell digestiu voraç. Però tal com estan les relacions laborals avui dia, no sé, la veritat, si nosaltres estem gaire allunyats d'aquest procés de devoració tan bèstia. Amb tot, jo només hi veig beneficis. Ergo, cal fer l'estratègia del cargol: caminar lent però segur i si no ho veiem clar, a dintre la closca! Si hem de dir-ho amb un eslògan, encara que no sigui políticament correcte, cal passar del ja obsolet: Camarades a les barricades! a un altre de més realista que podria ser: Hermafrodites a les closques! I a hivernar, fins que arribin temps millors. Això si arriben. Però, ara, és temps de cargols. De bava. De vegades, mala bava. És clar, sempre hi ha l'opció del mig: reciclar-se com a camaleó. I no fer fàstic de l'èxit.

De fet, si Franz Kafka, l'escriptor de Praga, que és una referència obligada per a nosaltres els funcionaris, hagués transformat el seu personatge Gregori Samsa en un cargol, la humanitat hauria pres un altre camí. Qui sap si ara ja seríem al paradís que ens van vendre de petits. Però Kafka, amb una gran premonició, el va convertir en un escarabat piloter (Scarabaeus sacer), un insecte sapròfit, d'aquests que arrosseguen els fems per devorar-los en un lloc arrecerat. Amb una metàfora molt poètica ens avisava del que ens cauria al damunt. Quina meravella d'home, com mirava per nosaltres! I després hi ha qui discuteix que sigui el més gran escriptor del segle XX. Quins babaus! Què curts de gambals! Els pobres no s'adonen que entre l'escarabat piloter de Franz Kafka i el "...m'estimaria més no fer-ho..." de Bartleby l'escrivent (Herman Melville) està resumida tota l'ètica de l'ésser humà. Però, cargols! costa tant triar.

*La estrategia del caracol, pel·lícula de Sergio Cabrera de l'any 1994, en què reivindica la solidaritat i la capacitat individual per enfrontar-se al poder. L'anècdota: veïns d'un dels barris més pobres de Colòmbia reben l'amenaça del propietari sense escrúpols d'enderrocar l'edifici on viuen. Fent costat a D. Jacinto, un vell anarquista, aconsegueixen, entre tots, traslladar la casa pedra a pedra, a un altre indret.

Tomàs Pozuelo

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

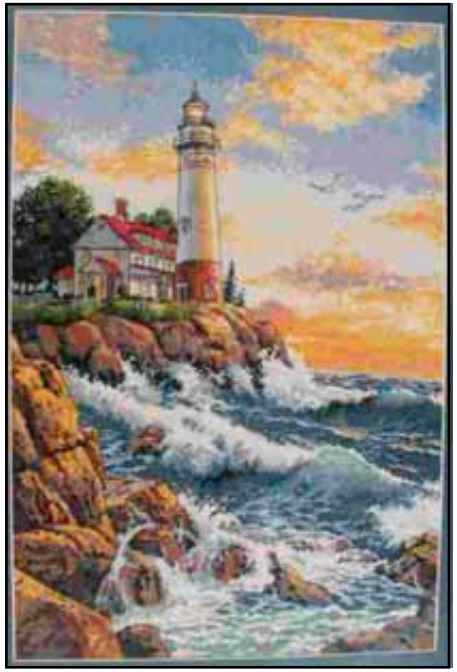

Punt de creu

Corren temps estranys, en què l'espectacle s'apropa perillosament a molts àmbits de la nostra vida. En el món de les arts plàstiques, molts pensen que la qualitat d'una exposició té a veure amb la llampada de l'artista que la protagonitza, el nombre d'obres exposades, el cost d'organitzar-la, la massa de públic que es mobilitza o la rendibilitat economicopublicitària que se n'obté. Tot és, sens dubte, important, encara que es fa difícil moltes vegades separar el gra de la palla, amb tan soroll mediàtic.

Una obra d'art és un material sensible amb què l'artista transmet sentiments. Requereix intimitat, una intimitat com la que desitgem quan algú requereix amorosament el nostre interès. El punt

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

de creu exigeix aquesta intimitat d'una manera pacient i prolongada.

És una tècnica artística d'execució lenta pels temps que corren. Puntada rere puntada, passen les hores, els dies, canvien les estacions i se segueix avançant lentament amb la realització de la darrera obra, que de ben segur és la més interessant i la que més plaer ens dóna. El silenci és un bon company per realitzar aquesta tasca, silenci, que ens permet escoltar el pas de l'agulla i la fregadissa dels fils en traspassar la tela d'una manera rítmica i continuada, amb la finalitat de realitzar un objecte d'una bellesa inconfusible, perquè, com deia Sòcrates, "tot el que és bell, és també difícil". Les dificultats se superen i, finalment, es dóna l'obra per acabada i els dubtes apareixen: posar un marc adient i gaudir-ne? o fer l'operació d'alt risc de regalar-lo?, quan sabem que qualsevol regal porta en el seu interior el subtil alè de qui el regala i, especialment, una obra amb què has conviscut llargament. Finalment trobes la casa d'acollida adient, fas el traspàs, i es produeix un moment màgic de satisfaccions compartides, quan tens la percepció que has encertat plenament amb la decisió, i sents a cau d'orella lloances i agraïments i es parla de textures, de colors i de com has solucionat les més complicades dificultats tècniques, i s'inicia un silenci còmplice.

Passen els dies, els anys, molts anys... i un diumenge surts de passeig, és una tarda fosca i freda, cau una pluja fina damunt el paraigua negre envellit pel temps, a la llunyania es veuen les llums cridaneres d'una fira de brocanters, t'hi apropes, entres al recinte ple de mobles de diferents èpoques, molt ben conservats, làmpades art decó, bastons cansats de veure món, rellotges de butxaca que fa anys que marquen indefectiblement la mateixa hora, joies, antigues cartes navals, gravats d'època, pintures més o menys recents, i, de sobte, un treball de punt de creu luxosament emmarcat, on es pot veure una magnífica mansió anglesa amb una nota al peu, Winston Leonard 30 NOV 1874.

L'àvia va ajuntar el passat, reflectit en una mansió que el segles han fet gran, i el futur, posant el nom i la data de naixement del seu nét preferit al qual intueix grans dots de lideratge.

Es demana informació i la venedora s'estranya que la peça no estigui en un museu, les dificultats per trobar-la i tornar la làmpada, el valor economico-publicitari...

Plomat

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Biblioteca de l'usuari. 15 moments.

Ja fa uns anys, devia ser cap a l'any 2001/2002, quan un grup d'alumnes em va dir : "Per què no fem alguna cosa de voluntariat?" Em vaig posar a pensar què es podria fer i evidentment el primer camí que vaig trobar va ser el de l'hospital… L'encarregada en aquells moments del voluntariat em va dir que no volia res amb alumnes, ja que feia uns anys havia tingut una mala experiència i no volia, de moment, engegar res més en aquest sentit. PERÒ, SI VOLS, (sí, sí, que vull…) pots anar a veure en Jaume Berengué que porta la biblioteca... i ja em teniu buscant en Jaume. Ell em va comentar l'existència d'un programa de biblioteca intrahospitalària i com era d'oportú incorporar gent jove.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Vam fer diverses reunions de presa de contacte i, per fi, i pressionada pels alumnes que volien començar, es va fer la primera posada en escena tutelada per la Teresa Jané, una voluntària "ESTUPENDA" i que ara, per motius professionals, no podia dedicar-s'hi. Amb ella es va fer la primera visita per les plantes amb els alumnes, i ens va explicar la mecànica de tot: Com es munta el carro, quins llibres s'han d'agafar, quin tipus de lectors trobaríem per l'hospital...

Els alumnes, la majoria encara no havien estat a l'hospital i estaven una mica astorats de veure tot allò.

Primeres impressions que elles i ells escriuen a la llibreta de registre. Cito textualment: "Ostres, l'ascensor, quin pal!!!"... "Estem flipant una mica. La majoria de la gent gran no sap llegir"... I... "He trobat una noia àrab que no entén ni el català ni el castellà, però li he deixat un llibre sobre Catalunya amb moltes fotos. Cada cop que veia una església es posava a cridar dient "Mesquita, mesquita!!... M'ha fet molta gràcia..."

Mentre passaven els dies i sentia les seves reflexions vaig pensar que semblava interessant el fet d'enriquir els alumnes amb aquesta immersió humanística, que és el que realment comportava les visites que es portaven a terme. Els alumnes d'Infermeria necessiten veure el malalt des d'una altra perspectiva, parlar amb els malalts des d'una altra òptica que no sigui la professional... Constatar sobre el terreny, la problemàtica que sovint acompanya la malaltia. Que els malalts no saben llegir, no sol constar a la història clínica...

Bé, avui per avui, el servei funciona amb assiduïtat; els alumnes, crec jo, en treuen MOLT benefici i el que és més important: veuen els malalts amb uns altres ulls.

"Aquestes 15 fotografies volen ser un document del dia a dia dels alumnes que fan Voluntariat Cultural a la Biblioteca de l'Usuari. Lau Peray, radiòleg a l'hospital, n'ha fet un seguiment gràfic rigorós i entusiasta, i ha fixat 15 moments solidaris, per sempre més.

Montserrat Fabra Gensana, infermera i professora EUI.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

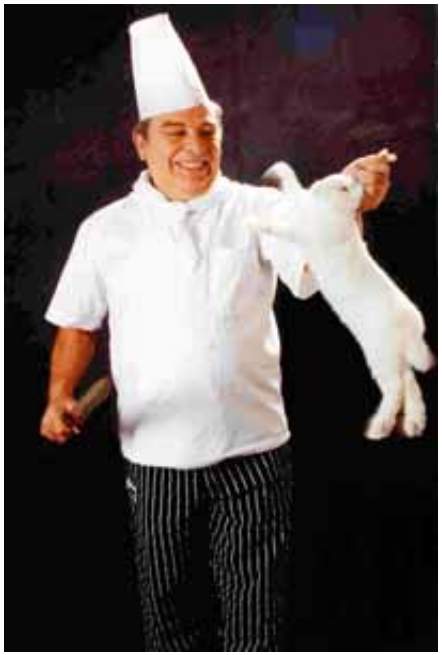

15 personatges, 15 dèries

Dèria (català) – Manía (castellà)

Dèria: f. Idea fixa que mena o incita persistentment a fer alguna cosa.

Manía: f. Extravagancia, preocupación caprichosa por un tema o cosa determinada.

En començar la 2a època, - març de 1994 -, de la revista de l'hospital, Bellvitge Informatiu, en Jaume Berenguer va proposar crear una secció en l'última pàgina que es titulava Dèries, aquesta va finalitzar en començar la 3a època del Bellvitge Informatiu, - agost de 2003 -.

L'estructura estava formada per una entrevista breu sobre la Dèria i una imatge on el públic podia veure

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

el/s personatge/s de l'hospital, -del tot coneguts-, amb un o molts elements que conferien al mateix de l'afició el grau de dèria o manía.

El pes de la secció estava en la fotografia... Avui en podem veure una selecció d'imatges. El Rafael Alegri, l'Eduardo Cano i el Xavier Linares inicialment i, posteriorment, amb la incorporació d'en Flaviano de Pablo i la Núria Sazatornil, es van fer càrrec de la posada en escena del/s personatge/s, amb els elements que caracteritzaven la dèria i captar la instantània on el/s personatge/s es mostressin com els coneixem, però amb un toc satíric de caricatura , -segons es deixés el personatge.

El tractament fotogràfic es va pensar tenint com a referència la sèrie "homes sense màscara" d'August Sander i els retrats sociològics d'Alberto Schommer.

Per a mi, el resultat del conjunt és més interessant com més anys passen, ja que podem obsevar els companys. Tempus fugit, uns que segueixen en actiu, uns que s'han jubilat i dos que ja no són entre nosaltres.

Un record a Jordi Verdiell que ens va deixar el 19 de gener de cop i per sempre.

Xavier Linares

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

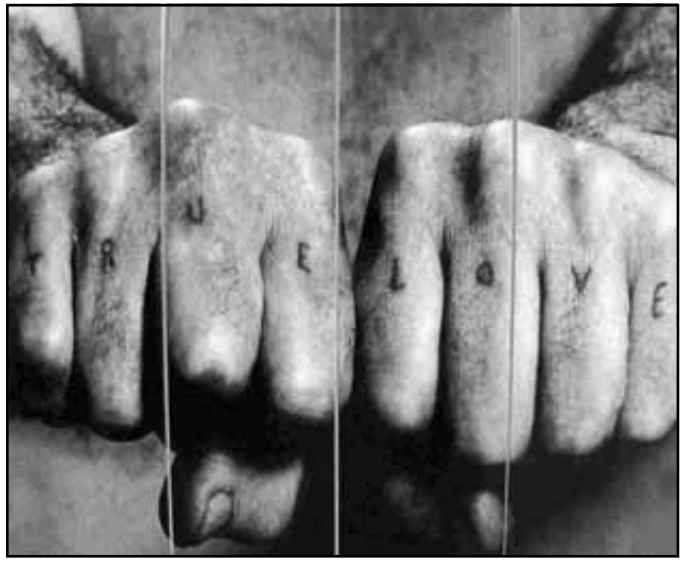

No perdis el punt

Un món de trencaclosques

Massa sovint, la vida se'ns presenta com un trencaclosques amb les peces sense ordenar i nosaltres som una peça barrejada d'aquest gran trencaclosques, les imatges del qual es van recomponent contínuament i noves peces van cobrint els llocs que altres deixen.

La primera vegada que vaig veure un trencaclosques de punts de llibre va ser els que feien el quadre de Cesare Maccari "Ciceró acusant Catilina al Senat", a part de la impressió de ser el primer que veia, com més l'observava amb detall, més m'envaïa una sensació estranya, com si el discurs de Ciceró als senadors fos buit i marxés d'aquell hemicicle. Amb aquesta estranya sensació, vaig anar a la recerca

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

del quadre original i en trobar-lo em va semblar trobar la resposta. Havien canviat el negatiu i tot apareixia invertit.

Catalina ha passat a la història com una demagoga sense escrúpols, però aquesta visió és la que va deixar el seu contrincant Ciceró. Catalina va basar la seva campanya en la condonació de deutes, Ciceró, que militava el bàndol conservador, donava suport als terratinents. Catalina va ser desterrada.

Però quina va ser la veritat? Amb quin fotograma et quedaries?

Cada persona som un tros de realitat i aquesta va imprimint el nostre cervell, imatges acompanyades de sensacions i portadores d'una música; ordenar les peces de la realitat, és trobar l'harmonia que doni un sentit a la nostra vida.

De vegades, no saps per què, una imatge de la vida et transmet unes estranyes vibracions, com una música amb les notes canviades, potser ha passat com el quadre de Ciceró, han canviat el negatiu, no ens sentim escoltats i ens desesperem, cercant l'harmonia, intentant trobar el nostre lloc al trencaclosques.

Deia Ciceró "Si algú pugés fins al cel i contemplés amb claredat l'estructura de l'univers i la bellesa de les estrelles, no es podria complaure en aquella meravella, a menys que tingués algú a qui poder explicar-li".

Sentir-se viu és musicar les imatges que percebem, cercar l'harmonia dels sentits i traduir aquesta música, en emocions i sensacions. Et proposem que contemplis cada trencaclosques, interpretant quina música et transmet i alhora deixant anar lliurement les emocions i sensacions.

SENTO, DONCS EXISTEIXO.

Domènec Martínez

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

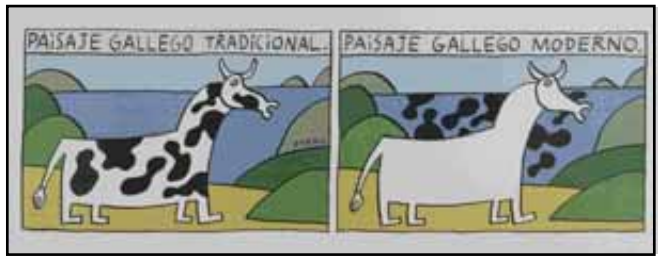

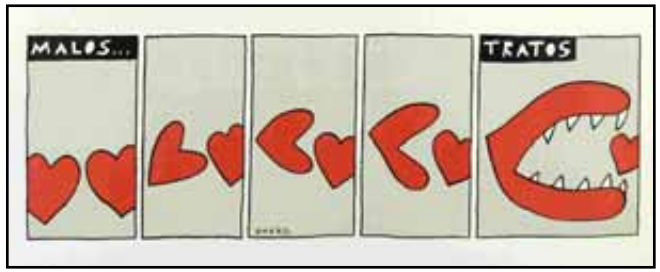

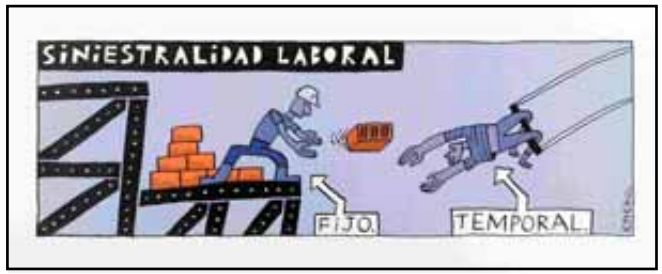

Eneco 15 acudits atemporals

Eneko las Heras és un home amb una curiosa professió: fa dibuixos als diaris. Les vinyetes dels diaris són informació. No són una tradició, un més a més o una frivolitat entre tanta importància; les vinyetes són informació, i una de les grans dificultats d'aquest ofici és la de fer de periodista, d'informador, sense utilitzar paraules o imatges. L'Eneko utilitza la imaginació per presentar, i no representar, la realitat: tot un repte.

La capacitat que té l'Eneko de focalitzar, de deixar en els seus dibuixos només l'essential del que vol transmetre és el que li permet impressionar el lector / espectador tant per la profunditat de les idees com per la finor amb què estan il·lustrades.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Vam tenir l'oportunitat de veure el treball de l'Eneko durant l'abril de 2003. I va ser una exposició de les difícils de fer-hi una ullada ràpida. Cada quadre era una proposta, no només tècnica o expressiva, sinó que incloïa una profunda reflexió de temes tan actuals i controvertits com la violència de gènere, les guerres o la immigració. Els quadres són com notícies; retalls de diari que no només expliquen què passa al món, sinó com se sent el món per tot el que hi passa.

L'Eneko és dels artistes que demostra que un traç no és la línia que ajunta dos punts, és un discurs que genera un punt, el seu, i que adquireix tota la seva grandesa quan troba un altre punt, el teu, a la seva alçada.

David G.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

De quant el vi i l'alcohol curaven

L'oncle anglès era enginyer, li deien Mr. Hayes, i va aparèixer per primer cop a Catalunya a les darreries de 1909 a la localitat de Tremp. Hi Havia arribat contractat per la companyia Canadenca d'Electricitat i que, per aquells temps, començaven les obres del pantà de Sant Antoni i fins a on arribaven obrers i tècnics, molts d'ells des del canal de Panamà.

Venia fugint de la boira de Londres, de l'oblit del germà gran mort el 1901 a la guerra dels Boers i d'un pare comerciant i tirà que, havent mort el seu primogènit, volia que fos ell el continuador del negoci d'importació de fruita espanyola (pot ser per això va preferir venir a aquest país).

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

Catalunya i els agricultors de la regió sofrien les conseqüències de l'atac de la fil·loxera. S'arrencaven les vinyes de tempranillo i carinyena i un seriós despoblament imperava a la zona.

Els obrers del pantà van significar un respir econòmic per a la població de Tremp i es va portar per primera vegada a la comarca el whisky d'Escòcia i el xampany francès.

No sé si seria d'aquella època el costum de l'oncle anglès d'alçar la seva copa i entonar un brindis -*first today*- (el primer d'avui)- encara que fos de nit i ja s'hagués pres 25 copes.

El que sí que sé, perquè ens ho explicava moltes vegades, és que, quan ell era gran i el meu germà i jo petits, el va extasiar el cel blau, el clima, la il·lusió per viure del poble, el menjar i el vi espanyol. També ens explicava, a l'estiu, entre lliçons de dibuix i de matemàtiques, històries de la seva terra i els duels de pistola entre els obrers americans de Tremp.

Sé que la primera guerra mundial el va fer tornar a Anglaterra i d'allà a França. Un home de pau fent enginyeria de guerra!

Va tornar després a Barcelona i es jactava anys després de ser "Joselito de les Rambles", era un "bon vivant" i evidentment la plaga de la fil·loxera ja havia passat. En un cabaret de la Rambla va conèixer una beldad d'ulls blaus que li van recordar les dones de la seva terra. I la va retirar. Va ser la meva bestia.

No tenien, ni van tenir fills, però aquell estiu del 36 la tia es va portar de vacances la seva neboda, la Carme, que tenia llavors dotze anys. El començament de la guerra la va sorprendre a Madrid, als tres anys ja s'havia acostumat a ells. La vida era més fàcil a casa d'un enginyer anglès. El magnat de la construcció va continuar construint després de la guerra i la meva tieta Carme va substituir els seus pares per ells.

Ha gaudit sempre d'una solteria ara totalment acceptada, enamorada platònicament de Jorge Negrete, deia garneuament que no havia estat corresposta i guardava un autògraf de l'any 1948 que va confegir que li firmés el cantant en baixar del tren a Madrid el maig de 1948. "Para Carmen Farrè, con cariño".

Els primers records que jo tinc d'ells són a Oliana, era a on l'oncle treballava a la construcció del pantà, més tard, a Manresa. La meva bestia havia mort, però havia inculcat a la Carme la seva passió per les teràpies naturals i era com una predecessora de la cultura per l'ecologia. La casa sempre feia olor d'alcohol de romaní. Als prestatges del rebost sempre s'amuntegaven pots d'infusions i conserves estranyes. Era una fanàtica de l'aigua del Carme i dels vins de quina, que un parell de cops a la setmana ens preparava amb un rovell d'ou, i que jo no se si despertaven o endormiscaven el nostre esperit.

Aquells vespres d'estiu, amb l'oncle al balancí, disputant amb la Carme quines eren les majors propietats medicinals dels tònics que ella ens proporcionava o el chupito (la primera vegada que vaig sentir aquesta paraula va a ser a casa seva) del vi negre envellutat, de garnatxa i mazuelo, del Penedès del qual gaudia l'oncle. Ens parlava de la seva terra, de la democràcia al seu país, de la llibertat, del pacifisme, de respecte. Aquelles vegades les classes acabaven amb un enèsim *firts today* sota el retrat d'Elisabeth II.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

Malgrat la quantitat de brindis i chupitos només un cop, anys després va semblar-me embriagat (avui tampoc no ho juraria). Una nit, ja tard, el vaig trobar endormiscat al seu balancí, la mà inclinada cap al terra. Mantenia en ella un diari i a la portada una nena bocaterrosa a sobre unes runes. Era el campament de Sabrà o Chatila, el dilluns 20 de setembre de 1982. Mentre que l'acompanyava al llit em va dir "el món no ha canviat gens, no t'oblidis que mai has de beure per oblidar.

Amb tota seguretat no va tenir relació amb allò, però va morir mesos després, tenia 95 anys. Com vaig poder i d'amagat me la vaig enginyar per ficar sota el seu sudari una ampolla de vi del Penedès, de garnatxa i carinyena, amb aquella cata d'espècies i mores silvestres, que tant li agradava. De reüll vaig pensar que estava sent vigilat per la mirada severa de la Carme, però en girar-me no la vaig veure.

En el silenci del cementiri, els sepulturers ficaven el fèretre al buit. Ja va escriure Machado que un cop de taüt al terra és una cosa perfectament seriosa, però en aquesta ocasió va sonar clarament a vidres trencats.

La Carme, al meu costat em va xiuxiuejar a l'orella:
-la teva o la meva?
- Per què no totes dues?- Li vaig respondre.
Ens vam mirar, còmplices, i davant la sorpresa dels presents la rialla se'ns va escapar. Amb nostàlgia, però sense tristesa vam fer un brindis al cel al mateix temps: *Firts today*, Mr. Hayes!

Manuel Cerdà (Desembre 2004)

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Sant Jordi excusa de col·leccionista?

15 motius

És del tot natural que la figura de Sant Jordi, en tant que Patró de Catalunya, sigui popular entre nosaltres com sol ocórrer en cada país amb el símbol que ha triat com a emblema. Però aquest fet normal, del tot lògic, en el cas de Sant Jordi té una dimensió especial. La seva figura llegendària, que ens el mostra com a "home de la terra" defensor d'una "causa justa", ha anat adquirint al llarg dels segles un arrelament popular tan ampli que l'ha convertit en el sant que és venerat amb preferència en un major nombre de països. Així ho demostra el fet que Anglaterra, Grècia, Rússia, Portugal, Aragó, Geòrgia i algunes ciutats concretes hagin acollit el seu patronatge i n'hagin fet el seu estendard ideològic.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col·leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

En un altre sentit, també és remarcable la diversitat de la simbologia que el fa identificable -com a figura cavalleresca o com a simple ciutadà, dempeus o a cavall, armat amb llança o amb espasa, amb la creu com a escut o sense, acompanyat o no de la princesa, amb el drac més o menys aparent-, però sense que cap d'aquests elements propis de la seva imatge sigui imprescindible perquè pugui ser reconegut arreu i per tothom.

I és en aquesta característica, a més i al marge de la seva presència en tants territoris, on podem trobar l'origen del fet que la seva figura llegendària hagi estat motiu constant d'inspiració de grans artistes de totes les èpoques. Això ha fet que sigui tema regular d'una infinitat d'il·lustracions, des de les més lluïdes fins a les incloses en publicacions populars, fets que han convertit la iconografia jordiana en un veritable tresor artístic, tant per la seva qualitat com per la nombrosa diversitat.

Davant aquest camp tan prolífic no ha de fer estrany, doncs, que Sant Jordi, i a Catalunya d'una manera preferent, sigui un motiu de col•leccionisme engrescador. En molts casos l'esquer són peces corpòries -imatges, medalles, monedes, joies, vitralls, escuts, etc.-, però on sobretot trobem el camp més apassionant i infinit és en el paper. La quantitat de representacions del Sant que podem trobar en tota mena d'impresos d'arreu del món -llibres, revistes, litografies, postals, làmines, estampes, etc.- és incalculable.

A Catalunya, l'arrelament popular de què gaudeix encara li dóna una dimensió més particular. El fet de tenir-lo present en l'àmbit més pròxim fa que el trobem, amb tota normalitat, com a nom de carrers o places, d'estaments o d'establiments públics o privats –col·legis, biblioteques, centres culturals, clíniques, restaurants, pastisseries i comerços en general- i que, per tant, el vegem com un element més de la nostra vida quotidiana.

El ventall de possibilitats que dóna al col·leccionisme el tema jordià és, doncs, amplíssim. Aquesta mostra, forçosament limitada i per les seves característiques circumscrita al suport paper, només intenta ser un tast, això sí divers i contrastat, de la presència i la incidència que el cavaller Sant Jordi té, d'una manera preferent, en la societat catalana.

Jordi Mir - Neus Bòria

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Art efímer. 15 còctels clàssics

Bloody mary

2/5 vodka • 2 cops de salsa Perrins • 3/5 suc de tomàquet • S'ha d'amanir amb sal, sal d'api, suc de llimona i tabasco al gust del client. Es pot decorar amb un tronxet d'api.

La història ens assegura que a la barra del bar més emblemàtic de París es va crear un dels còctels més consumit del món per tota mena de personatges i assaborit a totes hores del dia o de la nit.

Ens referim, per suposat, al Bloody Mary, un còctel clàssic que podeu prendre com a aperitiu, com una beguda molt nutritiva i, també, com un element recuperador, després d'una llarga nit d'excessos etílics i despertars cruels.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Tot i que l'origen i la creació del Bloody Mary ha estat motiu de llegendes, sabem, del cert, que el Bloody Mary va néixer de la mà de Pete Petiot, el gran bàrman del Harry's American Bar de París, l'any 1921.
Des d'aleshores, la seva fórmula no ha canviat i està, segons el seu creador, homologada per la IBA (International Bartenders Association).
Finalment, pel que fa a la preparació i presentació del Bloody Mary, es fa directament en un got tumbler mitjà.

Dry martini

1 cop de vermut sec • la resta de ginebra • pell de llimona espremuda • una oliva amb os.
Creat, segons la història, per Martino di Arma di Taggia l'any 1910, bàrman de l'hotel Knickerbocker de Nova York, el Dry Martini continua en plena vigència com l'indiscutible rei del còctel i copa imprescindible en qualsevol aperitiu.
Protagonista de nombroses anècdotes i artífex de polèmiques i discussions en l'art del saber beure, la seva fórmula original ha estat qüestionada per professionals i savis bevedors com ara Buñuel, Hemingway o Sir Winston Churchill i, fins i tot, John Doxat el gran coneixedor de la ginebra, ha escrit un llibre complet sobre la seva història.
Va començar la seva singladura a la barra dels principals bars del món amb la fórmula meitat de vermut sec (al gust del consumidor), una altra meitat de ginebra, un cop d'orange bitter, un twist de pell de llimona (també a gust del consumidor), i una oliva amb os.
Passat el temps, influenciat pel gust del clients i les inevitables modes, el Dry Martini, s'ha tornat molt més sec, i ha estat homologat per la IBA (International Bertenders Association) amb la fórmula que oferim al començament. S'ha de preparar en got mesclador amb gel i servir amb copa de còctel.

Daiquiri frozen

Es prepara en batedora elèctrica amb gel.
_ suc de llimona • _ rom blanc cubà • 1cc de sucre • un cop de maraschino • Servir en copa de cava Pompadour amb gel pilé.
"El meu mojito a la Bodegueta, el meu daiquiri a la Florideta", famosa frase d'Ernest Hemingway que ens porta irremissiblement a la memòria la càlida illa de Cuba i aquells feliços anys en què el rom corria amb fluïdesa per les barres dels més famosos bars, i la imaginació dels bàrmans el transformava en un còctel llegendari. Als anys 20, el conegut bàrman Constantino Ribailagua, bàrman per excel·lència del bar restaurant Florideta, va adaptar la fórmula original del daiquiri i la va transformar en la seva personal versió amb gel pilé, que va batejar com a Daiquiri Frozen, molt més refrescant que el seu antecessor.
Assaborit i reverenciat per tots els personatges i artistes de l'època que freqüentaven el Florideta, entre d'altres, Gary Cooper, Ava Gardner, Marlen Dietrich, Jean Paul Sartre i el mateix Ernest Hemingway, la seva fórmula ha continuat inalterable fins als nostres dies.

Gibson

5/6 de ginebra • 1/6 de vermut francès • Preparar en got mesclador • servir amb copa còctel amb una cebeta.
Als bàrmans de qualsevol racó del món, no els falta enginy a l'hora d'inventar una copa nova, com quan el bàrman Charley Connolly del Club The Player's de Nova York, se les va haver d'enginyar per crear una nova copa per al seu client Charles Dana Gibson, el famós artista americà creador del ballet The Gibson Girls.
Era l'any 1928, en plena efervescència de la famosa llei seca, el licor clandestí era escàs i poc variat, tot i que, segons sembla, de ginebra, mai en faltava i

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

el còctel de moda era el Dry Martini. Charles Gibson, bon bevedor de ginebra, va demanar a Charley que el sorprengués amb un nou combinat que millorés el Dry Martini. El bàrman, coneixedor dels seus gustos i atès que no disposava de més productes que la ginebra, li va preparar un Dry Martini, substituint l'oliva per una cebeta i presentant-li com a primícia, li va posar per nom Gibson, la qual cosa va agradar al protagonista i ràpidament es va posar de moda a tots els bars clandestins de Nova York.

Gimlet

Preparar en got mesclador, 1/3 de xarop de llima, 2/3 de ginebra. Decorar amb una guinda verda. Servir en copa de còctel.

De la mà de Philippe Marlowe, el Gimlet es va convertir, sense proposar-s'ho, en el còctel preferit dels intel·ligents, però sempre escassos de dòlars, detectius de la costa oest americana. Raymond Chandler, l'escriptor que dóna vida al personatge de ficció que tantes vegades hem vist a la pantalla gran, va fer un favor al món del còctel en divulgar en els seus relats policíacs, una de les copes més agradables de beure quan comença a fer més calor. "Gimlet, el còctel que fa petit el Dry Martini", frase de l'indomable Marlowe, que va ser pronunciada un dia com a conseqüència de la quantitat de copes que prenia el detectiu en el seu bar preferit quan celebrava la resolució i el tancament d'un cas o quan s'inspirava en la recerca de les pistes que el conduirien al descobriment de l'assassí.

A la pantalla i a la realitat, el Gimlet es prepara en got mesclador i la seva fórmula està homologada per la Internacional Bartenders Associations (IBA). Sens dubte, el Gimlet s'ha convertit en un dels còctels més tradicionals de la història.

Manhattan

Preparar en got mesclador • 2/3 de whisky rye o canadenc • 1/3 de vermut vermell • 1 cop d'angosta • 1 guinda vermella macerada en maraschino • Servir en copa còctel.

Els apassionats del còctel Manhattan, tot i que no són tan primmirats com els del Dry Martini, solen ser rigorosos en els assumptes de les proporcions i molt puntosos sobre quin és el whisky més apropiat amb què s'ha d'elaborar el gran còctel aperitiu, que ens permetem d'aconsellar sempre abans del sopar.

La llegenda més digna de crèdit diu que el còctel Manhattan va néixer quan lady Randolph Churchill, la nord-americana que va ser mare de sir Winston Churchill, va encarregar a un bàrman una beguda especial i nova per festejar la victòria electoral de Samuel Tilden, flamant guanyador de les eleccions per ser governador de l'estat de Nova York i que va tenir tant èxit entre l'alta societat novaiorquesa.

Els ingredients bàsics del Manhattan són els mateixos de fa un segle quan va néixer, no obstant això, les proporcions s'han modificat i de ser una beguda amb molt vermut i poc whisky, ha passat a ser a l'inrevés, encara que sempre amb whisky americà per suposat.

Margarita

Preparar en coctelera • _ de suc de llimona • _ de triple sec • 2/4 de tequila • Servir en copa còctel amb la vora impregnada de llimona i sal.

El bàrman, per crear el còctel Margarita, es va inspirar en aquesta bella flor tantes vegades utilitzada pels enamorats, per descobrir si el seu amor era correspost, o per donar a conèixer els seus sentiments a la seva estimada.

No sabem quan va néixer ni on es va produir el miracle de combinar el tequila en el millor dels seus còctels; però sí que sabem que és una de les barreges més assaborides en tot el món realitzades

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

d'aquest rude aiguardent, produït a Mèxic, en concret a l'estat de Jalisco, fruit de la destil·lació del cor del cactus tequilès anomenat Agave Weber.
És un còctel difícil, per a paladars exercitats als quals agradin els quatre sabors primaris que ens donaran, per separat, el salat de la sal, l'acidesa del suc de llimona, la dolçor del triple sec i l'amargor del tequila, i que combinats fan una rara mescla que enardeix el cos i l'esperit.
El margarita no té terme mitjà: o bé el seu sabor i efecte et sedueixen immediatament, o bé el rebutges sense voler saber mai més res d'ell. Aquest és l'encís d'aquest còctel.

Negroni

Preparar directament amb got tumbler mitjà amb gel
1/3 vermut vermell • 1/3 Campari • 1/3 de ginebra • afegir mitja rodanxa de taronja
Diu la història que l'elegant, distingit i bon vivant comte Negroni, freqüentava diàriament la barra de l'hotel Baglioni, aleshores el millor de la bella Florència, on invariablement li servien la seva copa preferida: un Americà (vermut vermell, Campari i soda a parts iguals), però al gust personalíssim del comte: substituint la soda per la ginebra.
El bàrman, brillant i astut com tots els bàrmans italians, cansat de sentir: "... un americano para li signyore conde, sense soda i amb ginebra", se li va ocórrer demanar permís al senyor comte per batejar la beguda amb el seu nom i així ordenar directament un còctel Negroni.
Era l'any 1920 i Fosco Scarselli, el bàrman artífex del bateig va ser famós per tot Itàlia i molt agraït pel senyor comte que d'aquesta manera va immortalitzar el seu nom. Des d'aleshores no hi ha bàrman que no ofereixi com un dels millors còctels, per abans de menjar, l'amargant, dens i fort però equilibrat aperitiu.

Sidecar

Preparar en coctelera amb gel • Servir en copa de còctel
1/3 de brandy • 1/3 de cointreau • 1/3 de suc de llimona
Els documents consultats del Harry's Bar de Paris, confirmen categòricament que va néixer de la mà del que va ser el seu primer gran bàrman, l'escocès Harry MacElhone, l'any 1931.
No sabem amb seguretat si és realitat o ficció la història que ens expliquen, ni a quin personatge es brinda el còctel i el perquè del seu nom. Donarem per bona la versió més aplaudida que diu que, el Harry's, el freqüentava assíduament un client americà, de nom desconegut, suposadament empleat com a agregat militar o simplement funcionari de la propera ambaixada americana, que gaudia tant amb la combinació preparada per l'insigne bàrman i com a conseqüència de l'alt nombre de copes que es prenia, se l'havien d'emportar a casa muntat a la caixa d'un sidecar. És d'aquí on es creu que va néixer la font d'inspiració per batejar la copa, que continua invariable fins als nostres dies. Es prepara en coctelera amb gel i es serveix amb copa còctel acompanyada d'una guinda vermella.

Dempsey

Es prepara amb got mesclador amb gel • se serveix en copa còctel.
1/3 de ginebra • 2/3 de Calvados • 2 cops de granadina • 1 cop de Pernod
Per als afeccionats a la boxa, aquest és un còctel d'obligada degustació, ja que va ser creat en honor del que va ser el primer campió de raça blanca que va obtenir el títol de campió del món dels pesos pesats.
Era l'any 1919 i el campió en qüestió s'anomenava William Harrison Dempsey, conegut com Jack

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Dempsey, flamant guanyador del combat de l'any, tot i que el còctel en honor seu no el va fer fins a l'any 1922 Fred Martin, bàrman del Casino de Deauville. Per elaborar-lo, es va inspirar amb la força dels punys d'aquest púgil americà.
El Dempsey continua sent tan fort com al seu origen i la seva fórmula continua inalterable al pas del temps, encara que alguns bàrmans introdueixen una variable, basada en l'omissió del Pernod de la fórmula original.

Pinya colada

1/6 de crema de coco • 2/6 de rom blanc de Puerto Rico • 3/6 de suc de pinya.
Es prepara amb coctelera i se serveix amb got tumbler.
El Carib és, des que Cristòfor Colom hi va desembarcar fa més de 500 anys, un paradís d'exòtics colors, sabors i olors. La pinya, el coco i la canya de sucre, es troben abundantment a totes les illes, tant si són de tradició i cultura francesa, espanyola, portuguesa o anglesa. Una de les més interessants és, sens dubte, Puerto Rico, refugi al seu dia de famosos pirates i bucaners.
La canya de sucre i, per tant, el rom han estat moneda de canvi per inhumanes transaccions d'esclaus, convertits amb mà d'obra barata. El rom, begut sol o barrejat amb suc de fruita de fàcil accés i econòmic, servia als pobres esclaus per apaivagar la set i també d'efímera escapatòria al seu cruel destí.
A començament del segle passat, algunes begudes d'origen humil i popular es van transformar de la mà d'hàbils bàrmans, en brillants i exòtics còctels, com la pinya colada, que va néixer als anys 60 al bar Barrachina del carrer Fortaleza de San Juan de Puerto Rico, convertida des d'aleshores en famós i exquisit còctel.

Ritz fitz

1/10 de vodka • 1/10 de curaçao blau • 1/10 d'amareto.
Es prepara en got mesclador, se serveix en copa de cava i s'acaba d'omplir de cava brut. Es decora amb una orquídia (imprescindible).
El meu col·lega Colin Peter Field summe sacerdot del Hemingway Bar de l'Hotel Ritz de París, em va explicar en la meva darrera visita a tan digne altar una romàntica història protagonitzada per Scott Fitzgerald, famós periodista i escriptor, enamorat de les bones copes, que solia allotjar-se llargues temporades a l'hotel. Un bon dia, assegut a la barra del bar, va quedar fascinat per la bellesa d'una dama solitària asseguda en una de les poques taules de l'acollidor bar. Sense pensar-ho dos cops, va fer-li portar un ram d'orquídies i una nota en la qual l'invitava a reunir-se amb ell.
La dama, sense llegir la nota i ni tan sols mirar el cavaller, va refusar el ram i va ordenar tornar-li al galant. L'escriptor, en sentir-se rebutjat, no va tenir cap altra ocurrència que, mirant fixament els ulls de la bella dama, anar-se menjant les orquídies pètal a pètal, fet que va resultar molt impactant. No coneixem el final de la història, tot i que suposem un final feliç, ja que el bàrman que actuava aquell dia, fent de cupido, va preparar la fórmula magistral del còctel de cava que va oferir com a primícia, i, des d'aquell dia i amb honor del personatge i la situació, va portar el nom de Ritz Fitz. És un dels còctels preferits dels clients de l'hotel Ritz de París que recorden mentre l'assaboreixen (i, d'això, se n'encarrega el bàrman) aquesta bella història d'amor.

Tirsa

1/10 de Gran Marnier vermell • 1/10 de marc de cava • 8/ 10 de cava brut.
Barrejar el marc i el Grand Marnier • refredar amb gel al got mesclador • Passar a una copa de cava

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

Pompadour i acabar d'omplir amb cava brut. Esprémer un twist de taronja i decorar amb una guinda vermella macerada al marc • Servir en copa de cava Pompadour.
Davant el repte de crear un còctel inèdit, als bàrmans, no ens queda altra alternativa que aguditzar l'enginy, repassar l'extens sortit de licors de què disposem i invocar les muses perquè ens inspirin i ser així capaços d'elaborar una nova barreja, encertada per al paladar i adequada per l'hora en què l'oferim al nostre convidat, no sempre client.
Després de les necessàries indagacions de les preferències del nostre invitat, la solució va quedar resolta amb un còctel de cava, que fos diferent amb personalitat i que posés el punt d'arrodoniment al sopar que acabaven d'assaborir i fes possible la necessària continuïtat a la nit que s'iniciava.
Compensant la rudesa del marc de cava envellit amb bótes de roure, amb la dolçor que proporcionaria la mateixa quantitat de Grand Marnier, licor elaborat amb conyac, sucre i pell de taronja, només faltaria un tercer component, la part essencial, el cava brut que faria aflorar totes les aromes del raïm i la taronja, únics ingredients per satisfer l'exigent paladar del nostre ara ja... amic, que no simplement convidat.

Mint julep

Preparar directament en un got tumbler mitjà
3-4 fulles de menta fresca • i copa de whisky bourbon • una cullerada de postres de sucre • un cop d'angostura (opcional).
Es premsen les fulles de la menta amb el sucre per extreure'n totes les aromes, s'afegeix el whisky i s'omple el got amb gel trossejat • remenar i decorar amb una branquilló de menta.
He après la recepta del meu antecessor i he jurat que, tret del meu successor, mai la revelaré a ningú. Així d'enigmàtica és la resposta d'un hermètic majordom a qui van preguntar per la recepta original del Mint Julep. El seu origen es creu ubicat a Carolina del Sud, al segle XIX, com una beguda popular que ajudava a recobrar forces, de la dura tasca de treballar als camps de cotó. A poc a poc, el seu consum es va apropar a l'alta societat, on, fins i tot, va ser servit amb gerres de plata i consumit en els grans esdeveniments de l'època, com el famós Derby de Kentucky, i en qualsevol festa rellevant. Avui, és un dels grans còctels que es pot degustar en qualsevol moment de l'any, sempre que es disposi de menta fresca. Però és a l'estiu el moment de gaudir de l'aroma i sabor d'aquesta ja aristocràtica copa.

Bull shot

Preparar directament en got tumbler
3/10 de vodka • 6/10 brou de carn fred • 1/10 suc de llimona • salsa Perris • salsa Tabasco • pebre molt • sal d'api • sal al gust • 2 glaçons.
És un còctel que gaudeix de la raresa que el seu ingredient diferenciador és un producte bàsic, saborós i elaborat de qualsevol cuina, com és el brou vedella, preferentment de color fosc, ben desengreixat i filtrat.
És un còctel polivalent, que als països freds, el solen beure calent com a copa de benvinguda després d'una llarga passejada o abans de sopar; i, als països més càlids, es pren fred, com a aperitiu, o igual que el Bloody Mary com un còctel recuperador després d'una nit especialment llarga. Darrerament està de certa moda prendre'l sense alcohol, es podria dir que és un brou preparat que resulta molt refrescant i altament nutritiu, i que permet seguir fent qualsevol dels molts règims d'aprimament als quals l'estètica i la sanitat ens tenen acostumats.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

Menjar a L'H. 15 restaurants

25 Roselles

Roselles, 25

A l'emprenedora Ana Holgado se li ha fet petit La Rosa Púrpura i ha obert un altre restaurant a pocs metres d'aquest.

25 Roselles és un nou espai, ampli i còmode, que ofereix una cuina elaborada i suggestiva per a dinars de negoci i també, com no, de plaer.

Las seva carta ofereix excel·lents productes de temporada, ben tractats, així com una bona selecció de vins.

Andalucía chiquita

Avinguda Isabel la Catòlica, 89

Tel. 93 438 69 52 / 93 438 12 67

Com el seu nom indica, és un bocí d'Andalusia a

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

la ciutat. Ens ho recorda la decoració, el tracte dels habituals amb Emilio Castro, al capdavant, i sobretot l'oferta gastronòmica: peixos, mariscs, fregits, flamenquins, cecines, pernil i embotits ibèrics; i els vins: fins, camamilles o *barbadillos* que fan de la nostra visita un record inoblidable.
Una magnífica mostra d'aquesta restauració del sud que tots enyorem en alguna ocasió.

Bou
Carretera de Collblanc, 19
Tel. 93 449 11 02
Aquest antic però renovat restaurant és potser el més proper als límits de la gran urbs veïna. Tot i així, els clients acostumen a ser de l'Hospitalet, i, majoritàriament, del barri mateix. De la cuina, surten plats ben elaborats a partir d'atraients productes, com ara els fregits, les croquetes de marisc, els cors d'escarxofa farcits de brandada, les costelles de cabrit, les paelles de marisc o l'arròs negre. Tot això, a recer d'un bon celler i amb una acurada carta de postres. L'ampli saló del restaurant permet celebrar-hi qualsevol tipus de reunió o banquet. I és que el Bou és tot un clàssic.

Cal naré
Joan Pallarès, 31-33
Tel. 93 338 17 74
Cal Naré és un dels clàssics del nucli antic i del centre de la ciutat. La cuina del restaurant proporciona actualment productes de mercat tractats de forma suggestiva i acurada. És un establiment on, en un ambient distès i familiar, es poden assaborir des de plats clàssics fins a combinacions més contemporànies, i sempre amb una elaboració que garanteix la qualitat i la frescor dels productes. És una bona oferta per a qualsevol migdia de la setmana.

Cal siscu
Martí Julià, 82
Tel. 93 440 72 58
Un altre local de visita obligada, ja sigui per prendre el vermut (servit en una gerra d'aigua) per dinar o per sopar, és Cal Siscu. Sempre, és clar, amb el permís d'en Toni i de la Dolors, ja que exerceixen d'amfitrions, més que del seu restaurant bar, de casa seva. A la barra, les millors conserveres d'Espanya ens ofereixen els seus productes –no es perdi les cloïsses de Lafuente- i, a la cuina, els millors mariscs, llagostes, percebes, gambetes i cabres esperen per ser servits en safates fumejants. Mentrestant, la nevera guarda zelosament excel·lents vins, caves i xampanys. Cal Siscu recorda aquella cançó de Serrat "...el lloc on es reuniria l'aristocràcia del barri..." però en aquesta ocasió, les taules són de marbre. I a l'hora de pagar, recordeu que la qualitat té un preu.

De angelis
Carretera de Collblanc, 29
Tel. 93 449 57 27
Aquest restaurant pizzeria de dues plantes dirigit per italians ens ofereix un ambient rústic i acollidor. S'hi poden degustar elaborades pastes, pizzes cruixents, carns i excel·lents risottos. Aquest petit restaurant s'ha convertit en un racó que ens apropa el sabor típic al barri de Collblanc.

El racó del cargol
Dr. Martí Julià, 54
Tel. 93 449 77 18
Aquest és un local que apropa a l'Hospitalet la filosofia dels seus establiments germans: el Roxy d'Hostafrancs i el del Port Olímpic de Barcelona. Té una oferta de cuina consistent i apetitosa, amb bones carns, bon peix, hortalisses de temporada,

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

bacallans preparats de diferents maneres i, per descomptat, els cargols a la llauna enriquits amb la salsa i la picada, de les quals els mestres del Racó guarden el secret per satisfer els nostres paladars. Una visita a El Racó del Cargol ens empenyerà a tornar-hi.

Prestige congress

Pedrosa B, 9-11
Tel. 93 267 18 10
Situat a pocs metres del recinte firal, el restaurant de l'hotel Prestige Congress ofereix una acurada carta de cuina internacional juntament a un equilibrat menú diari. Un servei atent i amable i un entorn ben dissenyat i relaxant fan que el lloc sigui adient tant per als hostes de l'hotel com per als viatgers de negocis o ciutadans que vulguin assaborir una cuina d'alt nivell.

La bodegueta

Lleida, 32
Tel. 93 338 66 46
Els actuals propietaris de La Bodegueta, que van prendre el relleu a Carme Zapata, han apostat per seguir mantenint la qualitat i el bon servei que ha caracteritzat aquest petit establiment del centre de la ciutat.
La seva cuina, imaginativa i il·lusionada, aposta, entre d'altres, per productes tan atractius com l'ànec i el foie.

La garrotada 2

Mare de Déu dels Desemparats, 59
Tel. 93 449 30 97
Una altra de les magnífiques sorpreses que ens guarda la ciutat.
En un lloc senzill i amb una decoració anàloga, s'hi amaga una de les millors cuines amb la planxa com a protagonista de l'àrea metropolitana. N'hem de destacar precisament aquest aspecte: la planxa, ja que hi passen cloïsses, navalles, escopinyes, sípies, gambes, llagostins, cigales... És a dir, tot allò que amb un toc d'escalfor sigui capaç de brindar-nos sabors anhelats, quasi oblidats. Amb productes d'excel·lent qualitat, triï un bon vi blanc fresc i la festa del paladar està assegurada.

La marina de l'hospitalet

Feixa Llarga, 47
Tel. 93 335 34 47
És insòlit trobar una masia clàssicament rural amb gallines ponedores, faisans i gallines de Guinea i un hort propi ben assortit al mig d'una zona industrial amb factories metal·lúrgiques i automobilístiques i assetjada per les vies del ferrocarril. Però l'oasi de la masia es converteix en una realitat amb els seus els esmorzars de forquilla i ganivet, servits des de les set del matí, i els suculents dinars amb els plats més tradicionals de la cuina catalana.
Repeteixo, tota una troballa inèdita per a descobridors afamats.

La perla

Castelao, 104
Tel. 93 422 72 20
En un menjador agradable, modern i confortable, s'hi presenta una variada oferta de menú de migdia. Però aquest mateix ambient es vesteix de festa gastronòmica durant el cap de setmana. Una combinació de bons plats de creació amb tocs de bona cuina contemporània i, naturalment, amb un bon apartat de carns, peixos i vi. Al costat del restaurant hi ha el bar, on podem prendre tapes i refrescar-nos amb una espumosa cervesa o amb el vi que triem. Això és La Perla: dues possibilitats en un mateix lloc.

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

La rosa púrpura
Roselles, 41
Tel. 93 338 90 05
En aquest establiment, regentat per Ana Holgado i situat en una casa antiga a prop de l'Ajuntament, es van condicionar les habitacions per convertir-les en petits menjadors. Els dies feiners ofereixen un menú amb els millors productes del mercat. I, a més, tenen una carta ben assortida en què destaquen els bacallans amb diferents elaboracions.

Mesón berciano
Aprestadora, 14
Tel. 93 432 16 58
Instal·lat en un dels sectors de més projecció de futur de la ciutat, aquest establiment ens ofereix una de les cuines més ancestrals del nostre país: la cuina d'El Bierzo. Cuina d'interior, de terres de pas entre Galícia i Castella, cuina de fred però plena de sabor. El braó de porc, la cecina, els xoriços lleugerament fumats, bones costelles, formatges i, fins i tot, concessions marines d'interior, com el pop o el bacallà. I, en època de matança, el botillo. Tot això regat amb vins de la zona. Núria i Orestes són els responsables de portar-nos El Bierzo a l'Hospitalet.

O'chispa
Avinguda de Catalunya, 93
Tel. 93 449 43 92
Sens dubte una de les millors representacions, per no dir la millor, de la cuina gallega al barri de la Florida. En un ambient distès, s'hi pot degustar pop, braó de porc, empanades, olla gallega, pebrots de Padrón, xoriços al vi o bons formatges acompanyats d'afruitats albarinhos o vigorosos ribeiros. El pa, el reben diàriament de Galícia, així com la majoria dels productes que ofereixen en aquest local, situat molt a prop de la torre-monument que ens recorda el nom original de l'avinguda: de l'Electricitat. D'aquí, la seva Chispa!

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Alfonso Foradada Coll, fotògraf enamorat (Vilanova, 1909 – 1980)

El meu pare estimava la fotografia i en gaudia. Tot i que va desenvolupar la seva activitat professional com a perit químic a l'empresa Pirelli, m'és difícil d'evocar-lo sense alguna de les seves càmeres penjades al coll, o assegut i armat amb una lupa, mentre retocava amb llapis tou alguna petita imperfecció de les còpies que acabava de revelar en el seu laboratori. Recordo l'olor dels líquids que emprava, la corda estesa sobre les rajoles amb les fotografies penjades amb pinces de la roba, les nostres fotografies familiars convertides en laiques nadales… Tinc al davant, mentre escric aquestes ratlles, els lloms vermells i daurats dels àlbums que

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

ens va anar regalant, any rere any, amb la memòria recuperada de la nostra infantesa... Puc actualitzar la sensació d'enuig i avorriment d'esperar que el núvol de torn o la llum desitjada se situés en el lloc considerat òptim, abans que disparés el percussor i m'alliberés de la –per als meus nervis d'adolescent– massa llarga exposició... Somric recreant una anècdota de fa, només, quaranta i molts anys: els meus tres germans i jo enfilats dalt d'una enorme pedra, a frec d'aigua del pantà de San Juan de la Peña, rondinant i fent vots perquè l'implacable fotògraf rellisqués i anés de cap a l'aigua amb les seves tres càmeres – la de blanc i negre, la de transparències, la de color en paper... – i poguéssim tornar al cotxe i continuar el viatge... El meu pare era un fotògraf amateur en el més estricte sentit literal, és a dir, un enamorat amador de la fotografia. Per això moltes de les seves fotografies ens mostren alguna cosa més que simples imatges. Hi trobem barques, arbres, ramats, mar, núvols, figures i rostres... però sobretot llums i reflexos, matisos, instants, petites o grans porcions de vida arrodonida i gairebé perfecta. De vegades, abocada al marc d'una de les seves instantànies, he perdut de vista que es tractava d'una platja de Vilanova o d'un paisatge dels Pirineus, que la dona del mig somriure era la meva mare o que les xarxes sargides les havia olorat i oloro encara molts matins, i he tingut la sensació que el meu pare -no puc evitar d'imaginar-lo de l'altra banda de la imatge– no s'havia limitat a enquadrar i disparar, sinó que havia modelat la realitat, que l'havia amassada amb la seva mirada d'artista, fins a obtenir-ne la composició harmònica i equilibrada que finalment plasmava.

Passió de filla, potser. O passió de fills, perquè els quatre nens que renegaven dalt de la pedra al pantà de San Juan de la Peña, esdevinguts homes i dones agraïts, han volgut recollir part de la seva obra en aquesta mostra que ara us proposem de compartir. Mireu-vos-la i jutgeu.

És cert o no que al darrere hi ha la mirada d'un fotògraf enamorat?

Mercè Foradada Morillo. Vilanova i la Geltrú, desembre de 2004

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

Guixant el guix

Aquell matí, la Maria es va alçar una mica tard i va fer les coses habituals una mica més atabalada que de costum. "Pren la llet ràpid, que fem tard", li va dir al seu fill endormiscat encara. Mentre anava recollint els informes en què havia estat treballant fins a la matinada, pensava - això no ho aguanto més temps, necessito parar una mica, m'anirien molt bé uns dies de vacances – “Vaaaa, espabilaaaaaaa”, cridava la Maria des de la porta, tot pensant: ”segur que tenim l’autobús del col·le a la porta i si s’escapa t’hauré de portar a l'escola i encara haig d’imprimir els canvis de l’informe”. Va ser en sortir de la porteria, mentre el seu fill pujava a l’autobús i la Maria li deia adéu, que una gossa que portaven lligada amb una llarga corretja va decidir parar i esparracar-se per pixar, justament

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d’artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l’usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l’alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L’H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

darrere d'ella i... la va fer caure a terra, mig asseguda sobre una cama sense poder fer res amb les mans, perquè les duia plenes: la bossa del gimnàs, els dossiers, la bossa i les claus de casa i del cotxe. El resultat de tot allò va ser un autèntic espectacle, ella per terra, els tafaners a les finestres assabentats per l'ambulància del 061 amb la sirena disparada, trucades de mòbil per dir que arribaria una mica tard, i poc després les paraules fatals d'aquella metgessa: el peroné dret està esquinçat a l'altura del turmell i s'ha fracturat el radi esquerre, necessitarà una immobilització de guix durant un mínim de quatre setmanes.

Va trucar al seu marit a la feina i li va explicar la situació, "no cal que corris, m'han dit que encara trigaré una estona". Després, va trucar al seu cap: "Ho sento però no vindré, si voleu els informes, haureu d'enviar un SEUR".

Van trigar més de sis hores en sortir d'aquell gran hospital. Van anar junts a casa i van dinar plegats, una cosa estranya en un dia feiner. Amb l'ajut del Josep es va estirar al llit. Va ser llavors quan va ser conscient del que li venia a sobre, -què faria tants dies?-, va pensar, i li va venir a la memòria un llibre d'en Joan Barril: Parada obligatòria, i un somriure se li va dibuixar per sota del nas.

A casa, tots tres plegats van establir el nou funcionament i ella en va ser la més beneficiada, la seva responsabilitat era fer passar el temps. Els primers dies se sentia limitada, incòmoda pels molestos i pesats guixos que portava, però va descobrir que també podia decidir i ser lliure en molts altres aspectes: no escoltar el que no li agradava, perquè solament havia de canviar l'emissora de la ràdio o de la televisió, tampoc necessitava rellotge perquè no tenia cites a les quals anar, podia pensar les coses abans de fer-les o decidir no fer-les, compartir moltes estones de la seva parada obligatòria amb el Carles, el veí prejubilat del quart pis, i amb la Rosa del tercer, a conseqüència d'una artrosi invalidant, inclosa la música que sortia dels vinils que la transportaven a la seva infància i adolescència.

Un dia va començar a triar pel·lícules del recuperat vídeo Betamax que encara li agradaven i que després tornava a veure a la nit amb el seu marit quan es quedaven sols. També va descobrir amb el seu fill a Harry Potter i li va poder explicar amb molts exemples què volia dir allò de "no cal capficar-se amb els somnis i oblidar-se de viure..."
I va passar el temps i va arribar el moment de tornar a l'hospital...

Quan aquell infermer d'aparença tan feliç va començar a tallar el guix de la cama, taral·lejant un popurri de cançons de sempre, li va demanar que ho fes amb molta cura. La Maria volia conservar aquells embolcalls de guix perquè allà havien quedats enganxats els millors moments dels últims temps. Hi havia el culet del Chin-Chan que el seu fill li havia fet, quan es va quedar a casa, per un constipat tota una setmana, l'enganxina del disc de Supertramp, el nom del grup ABBA i un cor vermell que el Josep li va dibuixar una matinada. Aquells dibuixos i paraules volia conservar-los perquè eren part de la seva vida, d'aquells moments que havia retrobat, quan aquell gos pixaner es va creuar amb la seva vida.

Hortènsia Aguado

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15

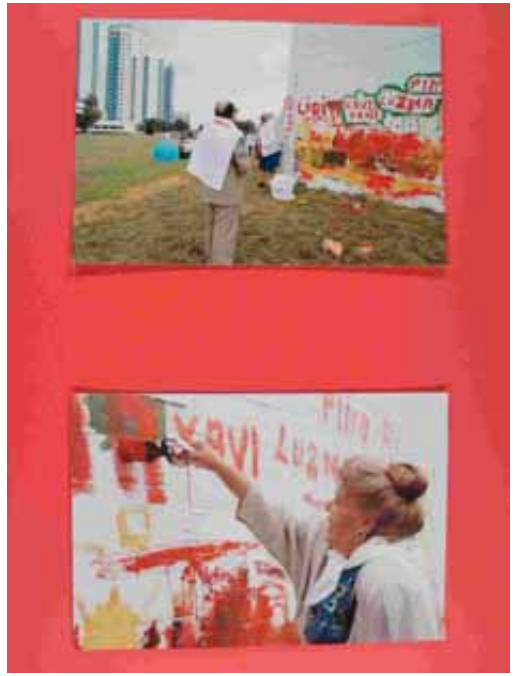

Pintant murs

Pintar, dibuixar, representar gràficament qualsevol objecte o idea són activitats senzilles de fer en un full de paper, un quadern o un ordinador. Però fer-ho sobre la dura textura d'un mur és molt més difícil, perquè es tracta de posar les nostres destreses i habilitats, i també la nostra tosquedat i les nostres limitacions, a l'abast de tothom no solament quan l'obra estigui enllestida, sinó també des de la seva gènesi i durant el seu procés de desenvolupament. I la reacció de la gent potser serà amable i comprensiva, però existeix el risc que sigui excessivament crítica i qualificadora.

Pintar un mur és un acte complicat perquè significa exposar idees i sentiments, ja siguin frívols o profunds, directament als ulls d'uns receptors que, en molt casos, no tenen ni la intenció ni la voluntat

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

de ser-ho. És per això que el autors del missatge, és a dir, de l'obra plasmada al mur, veuen augmentades les possibilitats de sorprendre l'espectador de la seva creació, però també de molestar-lo, de violentar-lo i que el seu esforç no es comprengui o no s'interpreti adequadament. Omplir de colors, de símbols, de missatges directes o subliminars un mur és un acte transgressor, ja que implica donar-li un ús diferent al de la seva concepció. Segurament, radicalment diferent, perquè pintar és comunicar, unir omplir buits, mentre que els murs quasi sempre es construeixen per separar, diferenciar, avortar el fluir normal de les coses i les persones.

Canviar la freda aparença d'un mur, omplint-lo de la màgia i l'alegria dels colors és, també, diferenciar una construcció pensada per ser homogènia. És donar-li vida a un objecte gris i trist, i impulsar-lo cap a una altra dimensió de significació. És posar les coses en un lloc diferent. És una manera d'aprendre desaprenent que, el cap i a la fi, és l'única manera veritable d'aprendre.
Pintar una paret perquè tothom pugui gaudir de la nostra creació és, al mateix temps, destruir el nostres murs interiors, superant els temors que ens impedeixen, moltes vegades, ser creatius. És rebel·lar-se contra les normes, artístiques i socials, que minven la nostra imaginació fins gairebé aniquilar-la.

I quan un mur es pinta entre diverses persones, entre un grup de companys, a la transgressió i al desenvolupament de la creativitat, s'hi ha de sumar, a més a més, la voluntat de compartir art, idees i, per suposat, la simple i sana diversió. I quan les idees es mesclen, els pensaments s'harmonitzen i els problemes, com els diferents colors quan entren en contacte els uns amb els altres, es dilueixen, s'acaben trobant solucions racionals i justes. L'obra col·lectiva té sempre un valor especial perquè anul·la la vanitat de l'artista, amplia el valors solidaris de la creació, dilueix les dosis d'egoisme i autoreconeixement que té tota obra individual. Es tracta de gaudir per gaudir, de compartir per compartir, de pintar per pintar.

Carlos Zuriguel

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

15 anys de disseny a la mà

És la carta de presentació d'una activitat molt personal, la dels artistes que han exposat durant tots aquests anys. És una instantània de l'art amb majúscules, minúscules, a vegades amb interrogant... però sempre valent.

Postals, punts de llibre, catàlegs, pins, etc. han viatjat per l'hospital i han sortit de la mà de molts usuaris que s'han endut un record d'allò que han vist, allò que els ha fet veure l'espera des d'una perspectiva més gratificant.

Mei Martínez

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

"15 ANYS, 15 PECES MUSICALS"

Juan Manuel Verge Monedero • Piano

Ens va oferir una excel•lent mostra de les seves darreres composicions amb motiu del 15è aniversari de Bellvitge Art.

La música ens envolta contínuament. Anem ocasionalment de concert, però constantment tenim música a cau d'orella, en anar a treballar, ens acompanya tot conduint l'automòbil o al metro com a música ambiental. En molts llocs treball, l'emissora de ràdio ens ofereix de manera continuada una programació diversificada a la qual prestem més o menys interès fins que, de sobte, sentim una cançó que ens porta llunyans records o ens transporta a

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura

situacions viscudes apassionadament i fa que les visualitzem de nou, o, altres vegades, ens fa recordar aquell producte, que un publicista espavilat va associar a una música enganxosa.

Però, quan realment la música es fa protagonista és amb les celebracions, de tota mena, en festes populars, cortesanes o eclesiàstiques. Amb música s'han coronat reis, casat parelles enamorades o s'han fet enterraments, sentint, de fons, un rèquiem impressionant, que ha donat una solemnitat majestuosa a aquest moment transcendent, com transcendent és escoltar música a l'hospital, quan és un professional de la institució, amb el qual gaudim de les seves creacions.

Joan Manuel Verge ha aprofitat el últims avenços tecnològics de la sala d'actes per fer una posada en escena d'allò més actual. Mentre interpretava al piano noves i velles composicions, un seguit d'imatges complementaven la seva actuació i situaven la seva música en un entorn conegut per tots. Va fer un concert intimista, que, en tot moment, va gaudir de la total complicitat d'un públic coneixedor del rerefons de cada nota i de cadascuna de les imatges projectades, que obria portes al record i a la nostàlgia i feia brollar alguna "furtiva llàgrima" d'emocions a flor de pell. Va posar música a recents exposicions i va fer un discurs musical de futur amb composicions com Nou Bellvitge o les obres dedicades a la seva filla, d'una tendresa difícil de descriure.

Felicitacions. Restem esperant el teu proper concert.

Jaume Berengué
Bellvitge Art

Presentació

15 anys coneixent-nos

Ho celebrem amb 15...

Arteràpia

15 cargols, d'artistes de la casa i foranis

Punt de creu

Biblioteca de l'usuari. 15 moments

15 personatges, 15 dèries

No perdis el punt

Eneko 15 acudits atemporals

De quan el vi i l'alcohol curaven

Sant Jordi excusa de col•leccionista?

Art efímer. 15 còctels clàssics

Menjar a L'H. 15 restaurants

Alfonso Foradada, 15 fotografies

Guixant el guix

Pintant murs

15 anys de disseny a la mà

Concert de clausura